

SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (peti senat)

z dne 6. februarja 2007*

V zadevi T-23/03,

CAS SpA, s sedežem v Veroni (Italija), ki jo zastopa D. Ehle, odvetnica,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopa X. Lewis, zastopnik, skupaj z M. Nuñez Müller, odvetnico,

tožena stranka,

zaradi predloga za delno razglasitev ničnosti odločbe Komisije z dne 18. oktobra 2002 (REC 10/01) glede zahtevka za odpust uvoznih dajatev,

* Jezik postopka: nemščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (peti senat),

v sestavi M. Vilaras, predsednik, E. Martins Ribeiro in K. Jürimäe, sodnici,
sodna tajnica: K. Andová, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 15. novembra 2005

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

A — Zakonodaja glede preferencialnih dogovorov

- ¹ Ta zadeva je nastala v okviru Sporazuma o pridružitvi med Evropsko gospodarsko skupnostjo (EGS) in Turčijo (v nadaljevanju: Sporazum o pridružitvi), ki so ga v Ankari podpisale Republika Turčija in države članice EGS in Skupnost

(v nadaljevanju: pogodbenice). Sporazum je bil odobren s Sklepom Sveta 64/732/EGS z dne 23. decembra 1963 (UL 1964, 217, str. 3685). Veljati je začel 1. decembra 1964.

- 2 Na podlagi člena 2, pod naslovom I o načelih, je cilj Sporazuma o pridružitvi trajna in uravnotežena krepitev trgovinskih in gospodarskih odnosov med pogodbenicami.

- 3 Sporazum o pridružitvi določa pripravljalno fazo, ki na podlagi člena 3 Republiki Turčiji omogoča okrepitev gospodarstva s pomočjo Skupnosti, prehodno fazo, ki je v skladu s členom 4 namenjena postopni vzpostavitvi carinske unije in približevanju gospodarskih politik, in zaključno fazo, ki na podlagi člena 5 temelji na carinski uniji in vključuje okrepljeno usklajevanje gospodarskih politik.

- 4 Pogodbenice sprejmejo na podlagi člena 7 vse ustrezne ukrepe, splošne ali posebne, za zagotovitev izpolnjevanja obveznosti, ki izhajajo iz Sporazuma o pridružitvi, in se vzdržijo kakršnih koli ukrepov, ki bi lahko ogrozili uresničitev njegovih ciljev.

- 5 V členih 22 in 23, pod naslovom III o splošnih in končnih določbah, je določena ustanovitev Pridružitvenega sveta, ki je na eni strani sestavljen iz članov vlad držav članic, Sveta in Komisije ter na drugi strani iz članov turške vlade (v nadaljevanju: Pridružitveni svet), ki odloča soglasno in je pri uresničevanju ciljev Sporazuma o pridružitvi pooblaščen za odločanje. Ta svet je na podlagi člena 25 pristojen za reševanje

sporov glede uporabe ali razlage Sporazuma o pridružitvi, ki jih lahko predloži vsaka pogodbenica, ali za predložitev spora Sodišču.

- 6 Zaključna faza carinske unije se je začela 31. decembra 1995 (člena 1 in 65(1) Sklepa št. 1/95 Pridružitvenega sveta z dne 22. decembra 1995 o vzpostavitvi zaključne faze carinske unije (UL 1996, L 35, str. 1), v nadaljevanju: Sklep št. 1/95 ali osnovni sklep).
- 7 V skladu s členom 11 Sporazuma o pridružitvi pridružitve zajema tudi kmetijstvo in trgovino s kmetijskimi proizvodi v skladu s posebnimi pravili, ki upoštevajo skupno kmetijsko politiko Skupnosti.

1. Veljavna zakonodaja v prehodni fazi

- 8 S Sklepom št. 1/80 z dne 19. septembra 1980 o razvoju pridružitve je Pridružitveni svet odločil, da ukine carino, ki je veljala za uvoz v Skupnost za kmetijske proizvode s poreklom iz Turčije, ki jih prej ni bilo mogoče uvoziti v Skupnost brez carin.
- 9 V skladu s členom 1(1) Uredbe Sveta št. 4115/86 (EGS) z dne 22. decembra 1986 o uvozu kmetijskih proizvodov turškega porekla v Skupnost (UL L 380, str.16) so bili proizvodi, naštetih v prilogi II k EGS, s poreklom iz Turčije, razen proizvodov, ki so navedeni v prilogi te uredbe, sproščeni v prosti promet v Skupnosti, oproščeni carine. V skladu s členom 2(2) Uredbe št. 4115/86 so se kot proizvodi s poreklom iz Turčije obravnavali proizvodi, ki so ustrezali pogojem, določenim s Sklepom št. 4/72

Pridružitvenega sveta z dne 29. decembra 1972 o opredelitvi „proizvodi s poreklom“ iz Turčije za uporabo določb priloge št. 6, poglavje I, Dodatnega protokola k Sporazumu o pridružitvi k Uredbi Sveta št. 428/73 (EGS) z dne 5. februarja 1973 o uporabi Sklepov št. 5/72 in 4/72 Pridružitvenega sveta (UL L 59, str. 73), kakor je bil spremenjen s Sklepom št. 1/75 Pridružitvenega sveta z dne 26. maja 1975, ki je priloga k Uredbi Sveta št. 1431/75 (EGS) o spremembi Uredbe št. 428/73 (UL L 142, str. 1).

10 V skladu s členom 1 Sklepa št. 4/72 so proizvodi s poreklom iz Turčije:

„(a) rastlinski proizvodi, pridelani v Turčiji,

[...]

(f) izdelki, izdelani v Turčiji z izdelavo in predelavo proizvodov, naštetih v točkah od (a) do (e), kljub uporabi drugih proizvodov pri izdelavi, če so proizvodi, ki se niso pridobili v Turčiji ali Skupnosti, uporabljeni kot dodatek pri izdelavi.“

11 Uredba Komisije št. 3719/88 (EGS) z dne 16. novembra 1988 o določitvi skupnih podrobnih pravil za uporabo sistema uvoznih in izvoznih dovoljenj in potrdil

o vnaprejšnji določitvi za kmetijske proizvode (UL L 331, str. 1) se uporablja za dovoljenja, ki so uvedena z uredbami, določenimi v členu 1. Člen 28(4) določa:

„4. Države članice Komisiji pošljejo tudi odtise uradnih žigov, in če je to primerno, vdratih tiskov, ki jih uporabljajo pooblašteni organi. Komisija o tem nemudoma obvesti preostale države članice.“

¹² S Sklepom št. 5/72 z dne 29. decembra 1972 o načinih upravnega sodelovanja pri uporabi členov 2 in 3 Dodatnega protokola k Sporazumu o pridružitvi (UL 1973, L 59, str. 74) je Pridružitveni svet sprejel pravilo, na podlagi katerega je predložitev v obliki dokumentarnega dokazila, ki so ga na izvoznikovo zahtevo izdali carinski organi Turčije ali države članice, nujna za vključitev v preferencialne dogovore. Za blago, ki je prepeljano neposredno iz Turčije v državo članico, je to potrdilo o gibanju blaga A.TR.1 (v nadaljevanju: potrdilo A.TR.1), katerega vzorec je priložen k Sklepu (člen 2). Ta vzorec je bil zamenjan z obrazcem, ki je priložen k Sklepu št. 1/78 Pridružitvenega sveta z dne 18. julija 1978 o spremembi Sklepa št. 5/72 (UL L 253, str. 2). Ta vzorec je bil nato nekoliko spremenjen s Sklepom št. 4/95 Pridružitvenega sveta z dne 22. decembra 1995 o spremembi Sklepa št. 5/72 (UL 1996, L 35, str. 48).

¹³ Člen 11 Sklepa št. 5/72 določa, da si države članice in Republika Turčija medsebojno pomagajo prek pristojnih carinskih organov pri preverjanju pristnosti in pravilnosti potrdil „zaradi zagotavljanja pravilne uporabe določb tega sklepa“.

14 Člen 12 Sklepa št. 5/72 določa:

„[Republika] Turčija in Skupnost morata v zvezi z zadevami, ki spadajo v njuno področje, sprejeti ukrepe za izvrševanje določb sklepa.“

15 V skladu s členom 2(3) Uredbe št. 4115/86 so načini upravnega sodelovanja, ki morajo zagotoviti, da so proizvodi, navedeni v členu 1, predmet znižane carine, tisti, ki so bili določeni s Sklepom št. 5/72, kakor je bil nazadnje spremenjen s Sklepom št. 1/78.

2. Veljavna zakonodaja v zaključni fazi

16 Sklep št. 1/95 natančno ureja izvedbo zaključne faze carinske unije. V členu 29 je določeno:

„Medsebojno upravno pomoč med upravnimi organi pogodbenic v carinskih zadevah urejajo določbe Priloge 7, ki glede Skupnosti zajemajo področja iz pristojnosti Skupnosti.“

17 V členu 2(1) priloge 7 o medsebojni pomoči v carinskih zadevah k Sklepu št. 1/95 je določeno:

„Pogodbenci na področjih, ki so v njuni pristojnosti [...], druga drugi pomagata pri zagotavljanju pravilne uporabe carinske zakonodaje zlasti s preprečevanjem, odkrivanjem in raziskovanjem dejanj, ki kršijo to zakonodajo.“

18 Člen 3(6) Sklepa št. 1/95 določa, da Odbor za carinsko sodelovanje določi načine upravnega sodelovanja.

19 Člen 5(2) Sklepa št. 1/96 Odbora za carinsko sodelovanje z dne 20. maja 1996 o določitvi podrobnih pravil uporabe Sklepa št. 1/95 (UL L 200, str. 14) določa, da potrditev dokumenta, ki je potreben, da se omogoči prosti promet zadevnega blaga, povzroči nastanek carinskega dolga pri uvozu. V skladu s členom 6 tega sklepa je preferencialno obravnavanje kmetijskih proizvodov, uvoženih iz Turčije, odvisno od izdaje dokumentarnega dokazila v obliki potrdila A.TR.1. Vzorec tega potrdila je v prilogi I, a je v členu 7(1) tega sklepa določeno, da so se lahko obrazci, določenimi v Sklepu št. 5/72, uporabljali še do 30. junija 1997.

20 V členu 15 Sklepa št. 1/96 je določeno:

„Zaradi zagotavljanja pravilne uporabe določb tega sklepa si države članice in Republika Turčija medsebojno pomagajo pri preverjanju pristnosti in pravilnosti potrdil prek pristojnih carinskih organov in v okviru medsebojne pomoči, določene v členu 29 in Prilogi 7 k osnovnemu sklepu.“

21 V členu 13(2) Sklepa št. 1/96 je določeno:

„[...] V polju 12 izpiska je treba navesti številko registracije, datum, urad in državo izdaje prvotnega potrdila [...]“

22 Na podlagi Priloge II, točka II(12), k Sklepu št. 1/96 je določeno, da mora zadevne podatke za polje 12 potrdila o gibanju blaga A.TR.1 vnesti pristojni organ.

23 Končno, v členu 4 Sklepa št. 1/96 je določeno:

„Brez poseganja v določbe o prostem prometu, določene v osnovnem sklepu, se carinski zakonik Skupnosti in njegove izvedbene določbe, ki veljajo za carinsko območje Skupnosti, ter carinski zakonik Turčije in njegove izvedbene določbe, ki veljajo za carinsko območje [Republike] Turčije, uporabljata za blagovno menjavo med obema deloma carinske unije pod pogoji, določenimi v tem sklepu.“

B — *Carinska zakonodaja*

1. *Zakonodaja o odpustu carin*

24 Glede možnosti odpusta uvoznih dajatev je v členu 239 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL L 302, str. 1, v nadaljevanju: CZS) določeno:

„Uvozne [...] dajatve se lahko [...] odpustijo v primerih [...], ki izhajajo iz okoliščin, pri katerih ne gre niti za malomarnost niti za goljufivo ravnanje udeleženega. Primeri, v katerih je mogoče uporabiti to določbo, in podrobnosti postopka, ki jih je treba v ta namen upoštevati, se določijo skladno s postopkom odbora.“

25 V členu 905(1) Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL L 253, str. 1, v nadaljevanju: Uredba za izvajanje CZS) je določeno:

„1. Če carinski organ odločanja, ki mu je bil predložen zahtevek za povračilo ali odpust v skladu s členom 239(2) CZS, ne more odločiti na podlagi člena 899 in so bila zahtevku priložena dokazila, na podlagi katerih se lahko sklepa, da gre za poseben primer, ki izhaja iz okoliščin, ki ne vključujejo niti goljufivega ravnanja niti malomarnosti udeleženega, država članica, h kateri spada ta organ, primer posreduje Komisiji, da ga ta reši v skladu s postopkom iz členov 906 do 909 [...]“

26 V členu 904(c) Uredbe za izvajanje CZS je določeno:

„Povračilo ali odpust uvoznih dajatev se ne opravi, če se, glede na primer, zahtevek za povračilo ali odpust utemeljuje izključno:

[...]

- c) s predložitvijo dokumentov za odobritev preferencialne tarifne obravnave za blago, prijavljeno za sprostitev v prosti promet, za katere se naknadno izkaže, da so bili lažni, ponarejeni ali neveljavni za odobritev te preferencialne tarifne obravnave, čeprav so bili predloženi v dobri veri.“

27 V členu 236 CZS je določeno:

„1. Uvozne ali izvozne dajatve se povrnejo, kolikor se ugotovi, da v trenutku plačila znesek teh dajatev ni bil zakonsko dolgovan ali da je bil vknjižen v nasprotju s členom 220(2).

Uvozne ali izvozne dajatve se odpustijo, kolikor se ugotovi, da v trenutku vknjižbe znesek teh dajatev ni bil zakonsko dolgovan ali da je bil vknjižen v nasprotju s členom 220(2).

Povračilo ali odpust se ne odobri, če so dejstva, ki so povzročila plačilo ali vknjižbo zneska, ki ni bil zakonsko dolgovan, posledica goljufivega dejanja udeleženega.

[...]“

28 V členu 220(2)(b) CZS je določeno, da se naknadna vknjižba ne opravi, če se zakonsko dolgovani znesek dajatev ni vknjižil zaradi napake carinskih organov in če dolžnik [zavezanec] te napake ni mogel odkriti in je ravnal v dobri veri in je upošteval vse določbe o carinski deklaraciji, določene v veljavni zakonodaji.

2. Zakonodaja glede pravil o poreklu

29 V členu 20 CZS je med drugim določeno:

„1. Carinska tarifa Evropskih skupnosti je podlaga za dajatve, ki so pri nastanku carinskega dolga zakonsko predpisane.

2. Ostali ukrepi, predpisani v določbah Skupnosti za posebna področja, ki se nanašajo na blagovno menjavo, se po potrebi uporabljajo glede na tarifno uvrstitev tega blaga.

3. Carinska tarifa Evropskih skupnosti vsebuje:

[...]

- d) preferencialne tarifne ukrepe iz sporazumov, ki jih je Skupnost sklenila z nekaterimi državami ali skupinami držav in ki predvidevajo podelitev preferencialne tarifne obravnave.“

30 V členu 27(a) CZS je določeno:

„Pravila o preferencialnem poreklu določajo pogoje za pridobitev porekla blaga v zvezi z uporabo ukrepov iz člena 20(3)(d) ali (e). Ta pravila so:

- a) za blago, zajeto v sporazumih iz člena 20(3)(d), določena v teh sporazumih.“

31 Uredba o izvajanju CZS, v obliki, ki je veljavna za ta spor (člen 93, spremenjen in oštevilčen kot člen 92 v Uredbi Komisije (ES) št. 3254/94 z dne 19. decembra 1994 (UL L 346, str. 1), v nadaljevanju: člen 93 Uredbe o izvajanju CZS), določa:

„1. Države upravičenke sporočijo Komisiji imena in naslove vladnih organov, ki so na njihovem ozemlju in so pooblaščen za izdajanje potrdil o poreklu obrazec A, skupaj z vzorci žigov, ki jih ti organi uporabljajo. Komisija sporoči te podatke carinskemu organom držav članic.

2. Države upravičenke sporočijo Komisiji tudi imena in naslove vladnih organov, pooblaščenih za izdajo potrdil o pristnosti iz člena 86, skupaj z vzorci žigov, ki jih uporabljajo. Komisija sporoči te podatke carinskim organom držav članic.

3. Komisija v Uradnem listu Evropskih skupnosti (serija C) objavi datum, ko so nove države upravičenke iz člena 97 izpolnile obveznosti, predpisane v odstavkih 1 in 2.“

C — Zakonodaja glede zaupnosti nekaterih dokumentov

³² V členu 8(1) Uredbe (ES) št. 1073/1999 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. maja 1999 o preiskavah, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) (UL L 136, str. 1), je določeno:

„Zaupnost in varstvo podatkov

1. Podatki v kakršnikoli obliki, pridobljeni med zunanjo preiskavo, se varujejo v skladu z ustreznimi določbami.“

³³ V členu 9(2) iste uredbe je določeno:

„Poročilo o opravljeni preiskavi in sprejeti ukrepi po zaključku preiskave

[...]

2. Pri pripravi takšnih poročil se morajo upoštevati postopkovne zahteve, določene v nacionalni zakonodaji posamezne države članice. Tako pripravljena poročila so dopustni dokazi v upravnih ali sodnih postopkih države članice, v katerih se njihova uporaba izkaže za potrebno, na isti način in pod istimi pogoji kakor upravna poročila, ki jih pripravijo nacionalni upravni inšpektorji. Za ta poročila veljajo ista pravila ocenjevanja, kakor veljajo za upravna poročila, ki jih pripravijo nacionalni upravni inšpektorji, in so tem poročilom enakovredna.“

³⁴ V členu 8(1) Uredbe Sveta (Euratom, ES) št. 2185/96 z dne 11. novembra 1996 o pregledih in inšpekcijah na kraju samem, ki jih opravlja Komisija za zaščito finančnih interesov Evropskih skupnosti pred goljufijami in drugimi nepravilnostmi (UL L 292, str. 2) je določeno:

„1. Informacije, ki so bile v kakršnikoli obliki sporočene ali pridobljene v skladu s to uredbo, se obravnavajo kot poslovna skrivnost in varujejo enako, kakor podobne podatke varuje nacionalna zakonodaja države članice, ki jih je prejela, in ustrezni predpisi, ki veljajo za institucije Skupnosti.“

³⁵ V členu 4 Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, str. 43) je določeno:

„Izjeme

1. Institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi razkritje oslabilo varstvo:

a) javnega interesa, kar zadeva:

— javno varnost,

— obrambne in vojaške zadeve,

— mednarodne odnose,

— finančno, denarno ali gospodarsko politiko Skupnosti ali države članice;

b) zasebnost in integriteto posameznika, zlasti v skladu z zakonodajo Skupnosti s področja varstva osebnih podatkov.

2. Institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi razkritje oslabilo varstvo:

— poslovnih interesov fizičnih in pravnih oseb, vključno z intelektualno lastnino,

— sodnih postopkov in pravnih nasvetov,

— namena inšpekcij, preiskav in revizij,

razen če ne prevlada javni interes za razkritje.“

Dejansko stanje

A — *Sporni uvozi*

³⁶ Tožeča stranka CAS SpA je pravna oseba italijanskega prava, 95,1-odstotno odvisna družba pravne osebe Steinhauser GmbH (v nadaljevanju: družba Steinhauser) s sedežem v Ravensburgu (Nemčija). Glavna dejavnost tožeče stranke je predelava uvoženih koncentratov sadnih sokov, vzporedno pa uvaža te proizvode v Italijo. Poslovne stike s tujimi dobavitelji ima predvsem družba Steinhauser.

³⁷ Od 5. aprila do 20. novembra 1997 je tožeča stranka uvozila in sprostila v prosti promet v Skupnosti koncentrat jabolčnega in hruškovega soka, ki je bil opredeljen, kot da izhaja in ima poreklo iz Turčije. Uvoz takega proizvoda v Skupnost se je opravil s potrdilom A.TR.1, tako da so bili proizvodi upravičeni do oprostitve plačila carine, določene v Sporazumu o pridružitvi in Dodatnem protokolu.

- 38 V skladu s členom 29 Sklepa št. 1/95 je carinska služba Ravene (Italija) glede pristnosti potrdila A.TR.1 D 141591, ki ga je pri enem od uvozov v obdobju od 5. aprila 1995 do 20. novembra 1997 predložila tožeča stranka, naknadno preverila dokumentacijo. V skladu z veljavnimi določbami s tega področja je bila zahteva za preverjanje pristnosti tega potrdila naslovljena na turške organe.
- 39 Z dopisom z dne 15. maja 1998 so turški organi obvestili carinsko službo Ravene, da iz opravljenega preverjanja izhaja, da to potrdilo ni pristno, saj ga niso izdali turški carinski organi. Poleg tega so sporočili, da bodo opravljena še druga preverjanja.
- 40 Italijanski organi so zato naknadno opravili preverjanje 103 potrdil A.TR.1, ki jih je tožeča stranka predložila pri različnih uvozih.
- 41 Z dopisom z dne 10. julija 1998 je stalno predstavništvo Republike Turčije pri Evropski uniji (v nadaljevanju: turško stalno predstavništvo) obvestilo Komisijo, da je 22 potrdil A.TR.1, ki jih je predložila tožeča stranka, naštetih v prilogi k temu dopisu, in ki se nanašajo na izvoze turške družbe Akman v Italijo, lažnih („false“). Komisija je ta dopis posredovala italijanskim carinskim organom z dopisom z dne 20. julija 1998.
- 42 Med 12. in 15. oktobrom 1998 ter 30. novembrom in 2. decembrom 1998 je enota Evropske komisije za koordinacijo boja zoper goljufijo ((predhodnik UCLAF), OLAF) začela inšpekcije v Turčiji.

- 43 Z dopisom z dne 8. marca 1999 je turško stalno predstavništvo obvestilo carinsko službo Ravene, da 32 potrdil A.TR.1, ki jih je predložila tožeča stranka (v nadaljevanju: sporna potrdila) in ki zajemajo 18 potrdil, naštetih v prilogi k dopisu z dne 10. julija 1998, turški organi niso niti izdali niti potrdili. Ta potrdila so označena v prilogi k temu dopisu.
- 44 Italijanski carinski organi so menili, da iz vseh izmenjanih dopisov med Komisijo, UCLAF in turškimi organi izhaja, da so zadnji menili, da je bilo 48 potrdil A.TR.1, med katera so zajeta sporna potrdila o izvozih tožeče stranke prek turške družbe Akman v Italijo, ali lažnih ali nepravilnih.
- 45 V obravnavani zadevi se je za 32 spornih potrdil (ustrezna carina v skupnem znesku 3.296.190.371 LIT (italijanskih lir) ali .1.702340,25 EUR) menilo, da so lažna, ker jih turški carinski uradi niso niti izdali niti potrdili. Preostalih 16 potrdil (ustrezna carina v skupnem znesku 1.904.763.758 LIT ali 983.728,38 EUR) je bilo ocenjenih kot neveljavnih, ker zadevno blago ni bilo turškega porekla, pa čeprav so jih izdali turški carinski organi.
- 46 Če je bilo vseh 48 potrdil označenih ali kot lažnih ali kot neveljavnih, za blago, na katera se nanašajo, ne more veljati preferencialno obravnavanje, odobreno za uvoz turških kmetijskih proizvodov.
- 47 Zato je italijanska carinska uprava od tožeče stranke zahtevala plačilo dolgovane carine v skupnem znesku 5.200.954.129 LIT ali 2.686.068,63 EUR.

B — Kazenski in upravni postopek pred italijanskimi organi in organi Skupnosti

- 48 Z dopisom z dne 28. marca 2000 in ob sklicevanju na člen 220(2)(b) ter člena 236 in 239 CZS je tožeča stranka predložila carinski službi Ravene zahtevek, da se ne opravi naknadna vknjižba uvoznih dajatev, in zahtevek za povračilo zahtevanih uvoznih dajatev. V utemeljitev svojega zahtevka se je tožeča stranka sklicevala na dobro vero, na napake pristojnih organov, ki jih ni bilo mogoče odkriti, in na njim pripisane neizpolnjene obveznosti.
- 49 Z dopisom z dne 15. maja 2000 so italijanski carinski organi obvestili državno tožilstvo o dejstvih glede uvozov, ki jih je s ponarejenimi potrdili opravila tožeča stranka. Ko so se seznanili s temi dejstvi, je državno tožilstvo Ravene začelo preiskavo.
- 50 Tribunale civile e penale (sodišče za civilne in kazenske zadeve) Ravene je s sodbo z dne 20. decembra 2000 končalo kazenski postopek, ki je bil uveden zoper B. Steinhauerja, poslovodjo tožeče stranke, ker je menilo, da njemu očitana dejstva niso bila dokazana.
- 51 Z dopisom z dne 30. novembra 2001, ki ga je Komisija prejela 12. decembra 2001, je Italijanska republika prosila Komisijo, da odloči, ali je bilo upravičeno, da se na podlagi člena 220(2)(b) CZS ni opravila naknadna vknjižba uvoznih dajatev, ki so se zahtevale od tožeče stranke, ali da se na podlagi člena 239 CZS ni odobrilo povračilo teh dajatev.
- 52 V skladu s členoma 871 in 905 Uredbe za izvajanje CZS je tožeča stranka navedla, da se je seznanila s spisom, ki so ga italijanski organi predložili Komisiji. Tožeča stranka

je med drugim sporočila svoje stališče in pripombe, ki so jih italijanski organi v prilogi k pismu z dne 30. novembra 2001 posredovali Komisiji.

- 53 Z dopisom z dne 3. junija 2002 je Komisija italijanske organe prosila za določene dodatne informacije in ti so odgovorili z dopisom z dne 7. junija 2002.
- 54 Z dopisom z dne 25. julija 2002 je Komisija obvestila tožečo stranko o nameri, da ne bo ugodila zahtevku. Vendar pa je Komisija pred sprejetjem dokončne odločitve pozvala tožečo stranko, naj ji sporoči možna stališča in opravi vpogled v spis, da bi prebrala nezaupne dokumente.
- 55 Zastopniki tožeče stranke so 6. avgusta 2002 v prostorih Komisije pregledali upravni spis. Podpisali so tudi izjavo, s katero so potrdili, da so imeli dostop do dokumentov, ki so omenjeni v njeni prilogi.
- 56 Tožeča stranka je z dopisom z dne 15. avgusta 2002 Komisiji predstavila svoja stališča. V njih je zlasti vztrajala, da so pristojni carinski organi s pozitivnim ravnanjem storili napake, ki jih tožeča stranka ni odkrila in ki jih enači tudi z neizpolnitvami obveznosti, ki lahko ustvarijo poseben primer v smislu člena 239 CZS.
- 57 Komisija je 18. oktobra 2002 sprejela odločbo REC 10/01 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba), ki jo je tožeči stranki vročila 21. novembra 2002.

58 Prvič, Komisija je ugotovila, da so se upravičeno vknjižile uvozne dajatve, ki so predmet zahtevka.

59 Drugič, Komisija je vendarle ugotovila, da je bilo povračilo uvoznih dajatev za del zahtevka, ki se nanaša na 16 neveljavnih potrdil, utemeljeno, saj se je glede njih tožeča stranka znašla v posebnem primeru v smislu člena 239 CZS.

60 Tretjič, glede 32 spornih potrdil je Komisija ugotovila nasprotno, da okoliščine, na katere se sklicuje tožeča stranka, niso take, da bi nastal poseben primer v smislu člena 239 CZS. Komisija je zato v členu 2 izpodbijane odločbe odločila, da povračilo zadevnih uvoznih dajatev v znesku 1.702.340,25 EUR ni utemeljeno.

61 Končno, z dopisom z dne 20. junija 2003 je tožeča stranka Komisiji predložila zahtevek za dostop do drugih dokumentov v spisu. Komisija je temu zahtevku ugodila z dopisom z dne 10. julija 2003. Vendar pa tožeča stranka ni ponovno pregledala spisa.

C — Potrdilo D 437214

62 Z dopisom z dne 17. decembra 2002 je tožeča stranka Komisiji sporočila, da turški organi potrdila A.TR.1 D 437214, ki je med spornimi potrdili, niso opredelili kot lažno, ampak le kot neveljavno. Komisija je 6. januarja 2003 ta dopis posredovala italijanskim carinskim organom.

- 63 Italijanski carinski organi so z dopisom z dne 24. januarja 2003 s sklicevanjem na dopis turških carinskih organov z dne 8. marca 1999 in na dopis UCLAF z dne 6. maja 1999 to potrdilo označili kot lažno.
- 64 Komisija je z dopisom z dne 4. marca 2003 pozvala italijanske carinske organe, naj tožeči stranki sporočijo izsledke preiskave glede potrdila A.TR.1 D 437214. Z dopisom z dne 18. marca 2003, naslovljenim na tožečo stranko, je italijanska carinska uprava potrdila, da je to potrdilo lažno, ker ga niso izdali turški organi.

Postopek in predlogi strank

- 65 Tožeča stranka je 29. januarja 2003 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila tožbo.
- 66 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je bilo odločeno, da se začne ustni postopek. V okviru ukrepov procesnega vodstva so bile stranke pozvane, naj predložijo določene dokumente in odgovorijo na pisna vprašanja Sodišča prve stopnje. Stranke so se na poziv odzvale.
- 67 Stranke so podale ustne vloge in odgovore na ustna vprašanja Sodišča prve stopnje na javni obravnavi z dne 15. novembra 2006.

68 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— razglasi člen 2 izpodbijane odločbe za ničen;

— naloži plačilo stroškov Komisiji.

69 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— zavrne tožbo;

— naloži plačilo stroškov tožeči stranki.

Pravo

70 Tožeča stranka v utemeljitev svojih predlogov navaja tri tožbene razloge, prvič, kršitev pravice do obrambe, drugič, kršitev člena 239 CZS in, tretjič, kršitev člena 220(2)(b) CZS.

A — Prvi tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe

1. Trditve strank

- 71 Tožeča stranka navaja, da so bile med upravnim postopkom kršena njena pravica do obrambe. V bistvu trdi, da čeprav je imela dostop do spisa, v katerem so bila dokazila, s katerimi je Komisija utemeljila izpodbijano odločbo, pa ni imela dostopa do dokumentov, ki so imeli odločilni pomen pri celoviti presoji, ki jo je o položaju opravila Komisija. Poleg tega so se po mnenju tožeče stranke določeni dokumenti, ki jih je lahko pregledala, izkazali za nepopolne. Končno, pregled spisa ji ni omogočil niti razlikovanja med dokumenti, ki so se obravnavali kot zaupni, in dokumenti, ki se niso obravnavali kot zaupni, niti dognanja, katera merila so se za to uporabila.
- 72 Prvič, tožeča stranka navaja, da ji niso bila posredovana ta dokazila iz spisa: 1. popolno računsko poročilo z misij UCLAF v Turčiji; 2. vsa izmenjana korespondenca med UCLAF in Komisijo s turškim stalnim predstavništvom in pristojnimi organi v Turčiji; 3. vsa korespondenca med Komisijo in/ali UCLAF ter nacionalnimi carinskimi organi, zlasti italijanskimi carinskimi organi, in 4. zapisniki sej Odbora za carinsko sodelovanje o potrdilih A.TR.1, za katera se je presodilo, da so bila pri uvozu koncentratov sadnih sokov in drugega blaga s poreklom iz Turčije nepravilna ali lažna.
- 73 Tožeča stranka v svoji repliki med drugim trdi, da ni mogla zbrati podatkov o misiji UCLAF oktobra v Turčiji, na katero se Komisija sklicuje v točki 32 izpodbijane odločbe. Po mnenju tožeče stranke samo iz pregleda spisa izhaja, da je bil sestanek med UCLAF in turškim stalnim predstavništvom 13. in 14. oktobra 1998, saj je bil ta sestanek naveden v dopisu UCLAF z dne 21. oktobra 1998. Tožeča stranka trdi, da ni bila seznanjena niti z dopisoma UCLAF z dne 1. in 9. decembra 1998, ki sta bila

naslovljena na turško stalno predstavništvo in ju je Komisija omenila v odgovoru na tožbo.

- 74 Tožeča stranka zatrjuje, da imajo označeni dokumenti ne samo morebitno, ampak tudi neposredno in zelo tesno povezavo z vprašanjem, ali so sporna potrdila resnično lažna ali samo nepravilna.
- 75 Drugič, tožeča stranka izpodbija trditve Komisije, na podlagi katere naj bi dejstvo, da je zastopnik podpisal izjavo, s katero je potrdil seznanitev z vsemi dokumenti, ki se nanašajo na zadevo, res potrjevalo, da je imela dostop do vseh dokazil v spisu. V tem pogledu tožeča stranka poudarja, da je ta izjava vnaprej pripravljen obrazec in da se stranka, ki opravi pregled spisa, ne da bi poznala celotni spis, pravzaprav ne more šteti, kot da je z njim zadovoljna. Tako tožeča stranka trdi, da je bila seznanjena s to izjavo, ki zajema seznam dokumentov REC 10/01 in je priložena k odgovoru na tožbo Komisije, šele ko je odkrila to prilogo.
- 76 Tretjič, tožeča stranka trdi, da so bili določeni dokumenti, do katerih je imela dostop, nepopolni, zato ni imela dostopa do vseh dokumentov, priloženih k omenjeni izjavi. Zaradi tega zavrača zatrjevanje Komisije, da je lahko pregledala vsa poročila z misije UCLAF v Turčiji, in trdi, da je lahko pregledala samo dokumente, ki se nanašajo na poročila z misije z dne 9. in 23. decembra 1998, dolga 2 do 3 strani.
- 77 Četrtoč, tožeča stranka v repliki zavrača argument Komisije, da naj ne bi imela v nobenem primeru pravice dostopa do določenih dokumentov, med katerimi so poročila z misije UCLAF, če so ta zaupna. Tožeča stranka navaja, da ne samo, da

ta poročila niso zaupna, saj Komisija nikakor ni dokazala njihove zaupnosti, ampak tudi, da so bila dana na razpolago za pregled podobna poročila v podobnih postopkih pred Sodiščem prve stopnje.

78 Nezaupnost poročil o opravljenih preiskavah izhaja iz določb Uredbe št. 1073/1999. Po mnenju tožeče stranke so poročila o opravljenih preiskavah v skladu s členom 9(2) te uredbe dopustni dokazi v upravnih ali sodnih postopkih države članice, v katerih se njihova uporaba izkaže za potrebno, enako in pod istimi pogoji kakor upravna poročila, ki jih pripravijo nacionalni upravni inšpektorji, in isto mora *a fortiori* veljati v postopkih pred evropskimi sodišči.

79 Končno, tožeča stranka trdi, da je z dopisom z dne 20. junija 2003 vložila nov zahtevek za dostop do spisa v skladu s členom 255 ES, potem ko je vložila to tožbo. Vendar po pisnem odgovoru Komisije z dne 10. julija 2003 tožeča stranka ni pregledala spisa, saj je Komisija navedla, da naj bi ta pregled vključeval samo dokumente, do katerih je tožeča stranka že imela dostop, zlasti do dokumentov, ki se nanašajo na poročila misije UCLAF.

80 Komisija v bistvu zavrača trditve tožeče stranke.

81 Prvič, navaja, da se izpodbijana odločba opira izključno na dokumente, ki jih je tožeča stranka lahko pregledala, in na katere se je že sklicevala v začasnem mnenju Komisije, izraženem v njenem dopisu z dne 25. julija 2002. Komisija poleg tega navaja, da je tožeča stranka 6. avgusta 2002 imela dostop do spisa, ki je bil podlaga za sprejetje izpodbijane odločbe, in da je s pisno potrditvijo izrecno priznala, da je lahko

pregledala vse dokumente, ki so neposredno ali posredno povezani s spisom. Komisija trdi, da seznam dokumentov, do katerih je imela tožeča stranka dostop, vključuje poročila z misije UCLAF, obsežno korespondenco UCLAF in različnih turških organov ter izmenjana pisma med Komisijo in/ali UCLAF in nacionalnimi carinskimi organi.

- ⁸² Komisija v dupliki izpodbija trditev tožeče stranke, da spis, ki ga je pregledala 6. avgusta 2006, ni vseboval poročil z misije UCLAF, ampak samo dokumente, ki so se nanašali na poročila z misije. Komisija zatrjuje, da so zadevni dokumenti pravzaprav pripravljena kratka izvirna poročila UCLAF z dne 9. decembra 1998 (št. 8279) in 23. decembra 1998 (št. 8673), ne samo povzetki.
- ⁸³ Drugič, ne zahteva se, kot opozarja Komisija, da Komisija na lastno pobudo omogoči dostop do vseh na zadevo nanašajočih se dokumentov, ki imajo zgolj morebitno povezavo z zadevnim primerom, ampak je, nasprotno, naloga zadevne stranke, da zaprosi za dostop do dokumentov v skladu s členom 255 ES, kadar je to potrebno.
- ⁸⁴ V obravnavani zadevi naj bi se dokumenti, ki jih tožeča stranka ni mogla pregledati, nanašali na to zadevo. Komisija poudarja, da novi zahtevek za pregled spisa, ki ga je tožeča stranka vložila 20. junija 2003, torej po sprejetju izpodbijane odločbe, in ga je Komisija prejela z dopisom z dne 10. julija 2003, ne more vplivati na pravni vidik. Ne samo, da tožeča stranka namreč ni vztrajala pri tem zahtevku, ampak v nobenem primeru zahtevek, ki se vloži po končanju upravnega postopka in med litispendenco zadeve, ne more *a priori* pomeniti kršitve procesnih pravic, ki bi se nenadoma zgodila med upravnim postopkom pred vložitvijo zahtevka.

- 85 Tretjič, Komisija vztraja, da v nobenem primeru zadevni dokumenti niso zajeti s pravico dostopa do spisa, če so zaupni. Zaradi tega Komisija opozarja, da pravica dostopa do spisa ne vključuje dostopa do zaupnih dokumentov, kot so poročila UCLAF ali OLAF, korespondenca med Komisijo in tretjimi državami, zapisniki sestankov, na katerih so sodelovale tretje države, ter korespondenca med Komisijo in organi držav članic.
- 86 Komisija poleg tega izpodbija upoštevnost razlage člena 9(2) Uredbe št. 1073/1999, ki jo je predlagala tožeča stranka. Po mnenju Komisije se ta določba nanaša na končno poročilo, ki ga pripravi UCLAF v skladu s členom 9(1) Uredbe, medtem ko gre pri členu 8 Uredbe za zaupnost in varstvo podatkov v dokumentih, ki jih pripravi OLAF.

2. Presoja Sodišča prve stopnje

- 87 Uvodoma je treba opozoriti, da je treba spoštovanje pravice do izjave zagotoviti v okviru postopka za odpust uvoznih dajatev zlasti glede na pooblastilo za presojo po prostem preudarku, ki ga ima Komisija, kadar sprejme odločbo na podlagi splošne klavzule pravičnosti, določene v členu 239 CZS (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 10. maja 2001 v združenih zadevah Kaufring in drugi proti Komisiji, imenovana „Turške televizije“, T-186/97, T-187/97, od T-190/97 do T-192/97, T-210/97, T-211/97, od T-216/97 do T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 in T-147/99, Recueil, str. II-1337, točka 152, in z dne 27. februarja 2003 v zadevi Bonn Fleisch Ex- und Import proti Komisiji, T-329/00, Recueil, str. II-287, točka 45).
- 88 Vendar je treba tudi poudariti, da na tem področju načelo spoštovanja pravice do obrambe obsega samo to, da lahko zadevna stranka primerno predstavi svoje stališče

glede dejstev, vključno glede dokumentov v njeno breme, na katerih je Komisija utemeljila svojo odločitev. To načelo ne zahteva, da Komisija na lastno pobudo omogoči dostop do vseh dokumentov, ki imajo morebitno povezavo z obravnavano zadevo, ki ji je predložena v zahtevku za odpust. Če zadevna stranka meni, da so ti dokumenti potrebni za dokazovanje posebnih okoliščin in/ali neobstoja malomar-nosti ali neobstoja goljufivega ravnanja, mora v skladu z določbami, ki so jih institucije sprejele na podlagi člena 255 ES, zahtevati dostop do vseh dokumentov (sodba Sodišča prve stopnje z dne 11. julija 2002 v zadevi Hyper proti Komisiji, T-205/99, Recueil, str. II-3141, točka 63, in zgoraj navedena sodba Bonn Fleisch Ex- und Import proti Komisiji, točka 46).

- 89 Glede upravnega postopka za odpust carin je med drugim treba opozoriti, da je Sodišče prve stopnje jasno navedlo, da je na zahtevo zadevne stranke tožena stranka dolžna dovoliti dostop do vseh nezaupnih upravnih dokumentov, ki se nanašajo na izpodbijano odločbo. Če take zahteve ni, torej ni avtomatičnega dostopa do dokumentov, ki jih ima Komisija (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 19. februarja 1998 v zadevi Eyckeler & Malt proti Komisiji, T-42/96, Recueil, str. II-401, točka 81, in z dne 17. septembra 1998 v zadevi Primex Produkte Import-Export in drugi proti Komisiji, T-50/96, Recueil, str. II-3773, točka 64, ter zgoraj navedena sodba Bonn Fleisch Ex- und Import proti Komisiji, točka 46).
- 90 Ob upoštevanju teh načel je treba preizkusiti tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo pravice do obrambe.
- 91 Takoj je treba ugotoviti, da tožeča stranka v tožbi izrecno priznava, da je imela dostop do vseh dokumentov, na podlagi katerih je Komisija utemeljila svojo odločitev. Vendar pa ni imela dostopa do dokumentov, ki so bili odločilni pri celoviti presoji, ki jo je o stanju opravila Komisija. V tej zvezi trdi, da so dokumenti, ki so ji bili predloženi v okviru dostopa do spisa, nepopolni. Tožeča stranka zato trdi, da ni mogla pregledati dveh poročil z misije UCLAF z dne 9. in 23. decembra 1998 v celoti, ampak zgolj „poročila, ki se nanašajo na poročila z misije“. Prav tako trdi, da ni mogla pregledati poročila misije Skupnosti iz oktobra 1998, ki je omenjena v točki 32

izpodbijane odločbe, in dopisov UCLAF z dne 1. in 9. decembra 1998, naslovljenih na turško stalno predstavništvo, ki ju je Komisija omenila v svojem odgovoru na tožbo.

- 92 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da dokumenti, na katere se sklicuje tožeča stranka, niso izrecno omenjeni v izpodbijani odločbi. To ne izključuje možnosti, da bi lahko bili nekateri od teh dokumentov uporabljeni pri utemeljitvi izpodbijane odločbe. Vendar ni mogoče trditi enako za vso obsežno korespondenco, na katero se sklicuje tožeča stranka. Zato gre za dokumente, vsaj za nekatere od njih, ki so povezani zgolj z okoliščinami, v katere se zadeva umesti.
- 93 Zlasti ni mogoče sprejeti domneve, in noben del izpodbijane odločbe je ne dopušča, da so bili zapisniki sej Odbora za carinsko sodelovanje o potrdilih A.TR.1, za katere se je menilo, da so bili pri uvozu koncentratov sadnih sokov in drugega blaga s poreklom iz Turčije nepravilni ali lažni, namenjeni utemeljitvi izpodbijane odločbe. Enako se lahko ugotovi glede mnenja carinske službe Ravene z dne 12. junija 1998, ki ga je Komisija omenila v svojem odgovoru na tožbo in za katerega tožeča stranka navaja, da ga ni mogla pregledati.
- 94 Kadar dokumenti, ki niso bili namenjeni utemeljitvi izpodbijane odločbe, niso bili sporočeni, je to neupoštevno, ker taki dokumenti nikakor ne morejo vplivati na izpodbijano odločbo. Zato je treba ta tožbeni razlog, kolikor se nanaša na to, da taki dokumenti niso bili sporočeni, zavrniti kot neupoštevne.

- 95 Nasprotno, ne velja enako, kadar se ne sporočijo dokumenti, s katerimi je Komisija utemeljila izpodbijano odločitev.
- 96 Pri pregledu teh dokumentov je treba opozoriti, da je v obravnavani zadevi Komisija z dopisom z dne 25. julija 2002 tožečo stranko obvestila o začasni presoji, na podlagi katere pogoji za odobritev odpusta uvoznih dajatev niso bili izpolnjeni. Zato je ugotovljeno, da je tožeča stranka lahko pred sprejetjem izpodbijane odločbe zaradi tega dopisa Komisije zavzela stališče in posredovala svoje mnenje o dokazih, ki so po mnenju Komisije utemeljevali zavrnitev zahtevka za odpust.
- 97 Sicer pa tožeča stranka ne izpodbija te ugotovitve, ampak trdi, da je bilo kršeno načelo spoštovanja pravice do obrambe, kolikor ji je bil zavrjen dostop do določenih dokumentov, s katerimi je Komisija utemeljila svojo odločitev, ali vsaj kolikor so bili ti dokumenti nepopolni.
- 98 Vendar pa je treba ugotoviti, da je zastopnik tožeče stranke 6. avgusta 2002, po dopisu Komisije z dne 25. julija 2002, v prostorih Komisije pregledal spis, ki je povezan z izpodbijano odločbo. Ta zastopnik je ob pregledu spisa podpisal pisno izjavo, v kateri je izrecno potrdil, da je imel dostop do vseh dokumentov, ki so neposredno in posredno povezani s spornim spisom. Poleg tega je bil k tej izjavi priložen seznam dokumentov, do katerih je imel zastopnik dostop.
- 99 Poudariti je treba, da ta seznam vključuje poročili z misij UCLAF z dne 9. in 23. decembra s številka 8297 oziroma 8673. V odgovoru na pisno vprašanje Sodišča prve stopnje je Komisija predložila dve poročili s tema številka. Komisija je Sodišču prve stopnje med obravnavo povedala, da sta ti poročili pravzaprav

kratki popolni poročili, prvo z dne 9. decembra 1998, ki se nanaša na misijo, ki se je izvedla med 12. in 15. oktobrom 1998 (št. 8279), in drugo z dne 23. decembra 1998, ki se nanaša na preiskovalno misijo, opravljeno med 30. novembrom in 2. decembrom 1998 (št. 8673), in da glede dveh misij UCLAF ni bilo narejeno nobeno drugo poročilo. Sodišče prve stopnje meni, da ujemanje števil, zapisanih na prvi strani poročila, s številkami, ki so vpisane na seznam z dne 6. avgusta 2002, priložen k izjavi zastopnika tožeče stranke, dokazuje, da je tožeča stranka, kar je v nasprotju z njenimi trditvami, imela dostop do poročil z misije. Glede zahtevka tožeče stranke za dostop do poročila misije Skupnosti iz oktobra 1998, je ugotovitev, da tako poročilo ne obstaja, dovolj. Prvič, kot je to namreč jasno razložila Komisija med obravnavo, je edino izdelano poročilo misije med 12. in 15. oktobrom 1998 poročilo št. 8279 in, drugič, v izpodbijani odločbi nikjer ni navedeno tako poročilo.

100 Glede dopisov UCLAF z dne 1. decembra in 9. decembra 1998, na katera se sklicuje tožeča stranka, je treba ugotoviti, prvič, da seznam z dne 6. avgusta 2002, na katerem so naštetih dokumenti, do katerih je imela dostop, navaja dopis UCLAF št. 8281 z dne 9. decembra 1998, naslovljen na turško stalno predstavništvo. Zato je treba ugotoviti, da je tožeča stranka imela dostop do tega dokumenta. Drugič, Komisija je glede dopisa z dne 1. decembra 1998 v okviru pisnega vprašanja Sodišča prve stopnje jasno razložila, da ta dopis ni obstajal in da je bil sklic nanj v odgovoru na tožbo napaka. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je ta trditev potrjena s seznamom z dne 6. avgusta 2002, v katerem je za 1. december 1998 omenjen samo dopis turškega ministrstva za pravosodje, naslovljen na UCLAF.

101 Glede izmenjanih sporočil med Komisijo in UCLAF ter turškimi organi in državnimi carinskimi organi držav članic je dovolj poudariti, da nikakršen dokaz ne dopušča domneve, da je Komisija izpodbijano odločbo utemeljila z drugimi dokumenti kot tistimi, ki so v spisu, do katerega je imela tožeča stranka dostop med pregledom spisa 6. avgusta 2002.

- 102 Med upravnim postopkom tožeča stranka ni vložila nikakršnega zahtevka za dostop do drugih dokazov iz spisa. Glede zahtevka, ki ga je tožeča stranka vložila po sprejetju izpodbijane odločbe in po vložitvi te tožbe, je treba ugotoviti, da ga ni mogoče upoštevati pri presoji možne kršitve pravice do obrambe tožeče stranke med upravnim postopkom in je lahko le brez vpliva na zakonitost te odločbe. V vsakem primeru je treba ugotoviti, da je Komisija z dopisom z dne 10. julija 2003 tožeči stranki naznanila, da je zadnja z zahtevkom, vloženim na podlagi člena 255 ES, upravičena do pregleda zadevnih dokumentov. Tožeča stranka se na ta poziv ni odzvala.
- 103 Zato je treba prvi tožbeni razlog zavriniti.

B — *Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 239 CZS*

- 104 Ta tožbeni razlog je sestavljen iz štirih delov. Prvi del se nanaša na nepravilno opredelitev potrdila o gibanju blaga A.TR.1 D 437214. Drugi in tretji del se nanašata na hude neizpolnitve obveznosti, ki se očitajo turškim organom, in tiste, ki se očitajo Komisiji. Končno, četrti del se nanaša na neobstoj malomarnosti tožeče stranke in presojo trgovskega tveganja.

1. *Potrdilo o gibanju blaga A.TR.1 D 437214*

a) *Trditve strank*

- 105 Tožeča stranka trdi, da je Komisija v spornem delu izpodbijane odločbe s tem, da je med potrdila, opredeljena kot nepristna, vključila potrdilo A.TR.1 D 437214, storila

napako. Po mnenju tožeče stranke iz dokumentov v spisu izhaja, da bi bilo treba to potrdilo obravnavati zgolj kot neveljavno in bi se zato morale uvozne dajatve, ki so z njim povezane, povrniti. Več dokumentov v spisu naj bi dokazovalo, da turški organi potrdila D 437214 niso opredelili kot nepristnega. To napako naj bi tožeča stranka Komisiji sporočila z dopisom z dne 17. decembra 2002.

106 Prvič, tožeča stranka navaja, da bi bilo mogoče le z dopisom turške carinske uprave (predsednik vlade, podsekretariat za carino) z dne 8. marca 1999, naslovljenim na italijanske carinske organe, zagovarjati nepristnost tega potrdila. Vendar pa naj v njem ne bi bilo natančno določeno, ali je to potrdilo nepravilno ali nepristno, ampak se samo trdi, da ga „[turški] carinski organ ni izdal in overovil“ („was not issued and endorsed by our customs office“).

107 Drugič, tožeča stranka zatrjuje, da so turški organi ta dopis le ovrgli, in sicer v pismu turškega stalnega predstavništva z dne 22. aprila 1999, v katerem naj bi bilo jasno navedeno, da zadevno potrdilo „ni [bilo] pravilno in ni [bilo] izdano v skladu s pravili“ („[was] not correct and [was] not issued according to the rules“), to pomeni, da ni bilo izdano pravilno.

108 Tožeča stranka v svoji repliki navaja, da izraz „not correct“ jasno pomeni, da je bilo zadevno potrdilo nepravilno. Dodatek „not issued according to the rules“ naj bi dopustil samo eno obrazložitev, in sicer, da je turški carinski organ izpolnil in izdal omenjeno potrdilo v nasprotju s pravili o poreklu blaga iz Turčije. Ta trditev naj bi bila podkrepljena s stavkom „razumelo se je, kot da so bili ti dokumenti izdani v okviru tranzitnega postopka“ („it has been understood that these documents had been issued for transit trade“), ki je bil uporabljen v istem pismu. Turški carinski organi so tako priznali, da so tudi v tranzitnem postopku izdali potrdila o gibanju blaga, in sicer za koncentrate jabolčnega soka iz Irana, ki niso bili predelani v postopku aktivnega oplemenitenja v Turčiji.

- 109 Tretjič, tožeča stranka poudarja, da sta v dopisu turškega stalnega predstavništva z dne 22. aprila 1999 poleg potrdila A.TR.1 D 437214 omenjeni še drugi potrdili o gibanju blaga, torej tisti s številčkama C 982920 in C 982938. Turško stalno predstavništvo je ugotovilo, da potrdila „ niso [bila] prava in niso bila izdana v skladu s pravili“ („[were] not correct and were not issued according to the rules“), ne da bi določilo razliko med njimi. Tožeča stranka je zahtevala povračilo uvoznih dajatev, ki se nanašajo na ti potrdili. Italijanski carinski organi so ju opredelili kot neveljavni in naj bi bili vključeni v skupino potrdil, za katera je bilo z izpodbijano odločbo odobreno povračilo dajatev. Tožeča stranka zato trdi, da ne vidi nobenega razloga, zakaj je potrdilo D 437214 dejansko in pravno predmet drugačne presoje od tiste, ki se nanaša na potrdili C 982920 in 982938. V nasprotju s trditvami Komisije v dopisu z dne 22. aprila 1999 ni nikakršnega izrecnega popravka dopisa z dne 8. marca 1999, saj ni izrecno naveden, ampak je bila navedena zgolj prejšnja korespondenca.
- 110 Četrtrič, tožeča stranka navaja, da se pravilnost njene trditve potrjuje tudi z dopisom turškega stalnega predstavništva z dne 10. avgusta 1999. Na tretji strani, v točki X omenjenega dopisa naj bi bilo ponovno potrjeno, da so bila potrdila o gibanju blaga, vključno s potrdilom D 437214, ki so omenjena v dopisu z dne 22. aprila 1999, izdana v tranzitnem postopku za jabolčni sok, ki nima porekla iz Turčije. Poleg tega v tem dopisu naj ne bi bilo navedeno, da so omenjena potrdila nepristna ali ponarejena. Dopis UCLAF turškemu stalnemu predstavništvu z dne 9. decembra 1998 naj bi vseboval enako presojo, saj je opredelil potrdilo A.TR.1 D 437214 kot „nepravilno“ („not correct“).
- 111 Končno, tožeča stranka v repliki izpodbija trditve Komisije, da naj bi bila v dopisu italijanske carinske uprave z dne 24. marca 2003 potrjena nepristnost zadevnega potrdila. Po mnenju tožeče stranke so se italijanski organi sklicevali samo na dopis turških carinskih organov z dne 8. marca 1999, ne da bi omenili/dali pripombe na dopis turškega stalnega predstavništva z dne 22. aprila 1999, ki je bil ravno tako priložen. Poleg tega se dopis italijanskega ministrstva za finance z dne 18. maja 1999, ki je v prilogi spisa, verjetno nanaša na dopis turškega stalnega predstavništva z dne

22. aprila 1999 in na potrdilo D 437214, in v katerem se navaja, da gre za nepravilno potrdilo. Italijanski carinski organi so na turško carinsko upravo naslovili tudi dodaten zahtevek za pojasnitev glede opredelitve potrdila D 437214, vendar ti do zdaj še niso odgovorili.

112 Komisija najprej poudarja, da so v skladu z zakonodajo, ki se uporablja v zadevi v okviru Sporazuma o pridružitvi, turški organi pristojni za ugotovitev, ali so turška potrdila o poreklu pristna ali ne. V tem pogledu Komisija opozarja, da je Sodišče prve stopnje v zgoraj navedeni sodbi Bonn Fleisch Ex- und Import proti Komisiji (točka 77) presodilo, da je Komisija lahko sprejela izjave španskih organov o nepristnosti izpiskov uvoznih potrdil in da ji v tem pogledu ni treba opraviti nobene dodatne preiskave. Po mnenju Komisije, če lahko zaupa v izjave organov držav članic o pristnosti takih dokumentov, *a fortiori* velja enako glede izjav organov tretje države, ki ni zavezana s Pogodbo ES in ki na tem področju niso podrejene pristojnostim Komisije.

113 Dalje, Komisija izpodbija način, kako tožeča stranka razlaga različna pisma, ki so omenjena, in trdi, da se ji ne more očitati nikakršne napake, ker so turški organi opredelili zadevno potrdilo kot lažno.

114 Komisija namreč navaja, da je treba dopis turške carinske uprave z dne 8. marca 1999 razumeti tako, da se je zadevno potrdilo obravnavalo kot lažno, ker ga niso izdali turški carinski organi. Vendar pa po mnenju Komisije turški organi niso nikoli in v nobenem dokumentu preklicali svoje ugotovitve z dne 8. marca 1999, da zadevno potrdilo o gibanju blaga niso izdale njihove službe.

- 115 Prvič, Komisija trdi, da turško stalno predstavništvo v dopisu z dne 22. aprila 1999 ni preklicalo prejšnje ugotovitve, da je potrdilo lažno, ampak je zgolj ugotovilo, da ni bilo pravilno in da ni bilo izdano v skladu z veljavno zakonodajo.
- 116 Drugič, UCLAF z dopisom z dne 6. maja 1999 in generalna italijanska uprava, pristojna za carino, z dopisom z dne 18. maja 1999 sta potrdila, da je omenjeno potrdilo ponaredba – dva dopisa, na katera se italijanski carinski organi sklicujejo v dopisu z dne 24. januarja 2003, ki je bil naslovljen na Komisijo. Tožeča stranka je bila o teh ugotovitvah obveščena z dopisom z dne 18. marca 2003.
- 117 Tretjič, italijanski carinski organi so v svojih dopisih z dne 7. junija 2002 in 10. septembra 2003 Komisiji prav tako potrdili, da je turška carinska uprava ugotovila znake ponaredbe potrdila.
- 118 Četrtrič, Komisija trdi, da so turški carinski organi z dopisom z dne 22. avgusta 2003, naslovljenim na italijansko carinsko upravo, znova potrdili ugotovitev z dne 8. marca 1999 in navedli, da je bilo to potrdilo ponarejeno. Poleg tega so jasno razložili, da je pristojni nadzornik turške carinske uprave ponovno pregledal to zadevo in ugotovil znake ponaredbe potrdila.
- 119 Končno, Komisija vztraja pri tem, da je trditev tožeče stranke, na podlagi katere je turška carinska uprava ravno tako izdala potrdila o gibanju blaga za tranzitno trgovino, neupoštevna. Po mnenju Komisije se tožeča stranka sklicuje na napačna potrdila o gibanju blaga, ki niso predmet tega postopka. Po drugi strani napačnih potrdil,

na katera se sklicuje tožeča stranka, turški organi niso izdali za tranzitno trgovino, ampak so, nasprotno, potrdila zajemala blago, ki je iz tranzitne trgovine.

b) Presoja Sodišča prve stopnje

- ¹²⁰ Na podlagi ustaljene sodne prakse določitev porekla blaga temelji na razdelitvi pristojnosti med organi države izvoznice in organi države uvoznice, v smislu, da poreklo ugotavljajo organi države izvoznice, nadzor delovanja tega sistema pa se zagotovi s sodelovanjem med udeleženiimi upravami. Ta sistem je utemeljen s tem, da organi države izvoznice najlažje neposredno preverijo dejstva, ki opredeljujejo poreklo (sodba Sodišča z dne 14. maja 1996 v združenih zadevah Faroe Seafood in drugi, C-153/94 in C-204/94, Recueil, str. I-2465, točka 19).
- ¹²¹ Predviden sistem lahko deluje le, če carinska uprava države uvoznice prizna odločitve, ki so jih organi države izvoznice zakonito sprejeli (zgoraj navedena sodba Faroe Seafood in drugi, točka 20). Priznanje takih odločitev carinskih uprav držav članic je potrebno, da lahko Skupnost v zameno zahteva, da organi drugih držav, s katerimi je sklenila dogovore o prosti trgovini, spoštujejo odločitve carinskih organov držav članic o poreklu izvoženih proizvodov iz Skupnosti v te države (sodba Sodišča z dne 12. julija 1984 v zadevi Les Rapides Savoyards, 218/83, Recueil, str. 3105, točka 27).
- ¹²² Da bi se določilo, ali je Komisija pravilno ugotovila, da je bilo potrdilo D 437214 ponarejeno, je treba v obravnavani zadevi pregledati izmenjano korespondenco med njo ter italijanskimi carinskimi organi in pristojnimi turškimi organi. V zvezi s tem je treba poudariti, da se je Komisija v delu izpodbijane odločbe o ponarejenih potr-

dilih opirala predvsem na dopis turških organov z dne 8. marca 1999, naslovljen na carinsko službo Ravene.

- 123 V prilogi tega dopisa je seznam 32 potrdil, med katerimi je potrdilo D 437214, za katera so turški organi menili, da so ponarejena. V zvezi s tem je pomembna ugotovitev, da izrazi, ki so jih uporabili turški organi v tem pismu – namreč „potrdila, ki so bila navedena v prilogi, niso pravilna in naš carinski urad jih ni izdal in overovil“ („the certificates that have been listed in annex are not correct and were not issued and endorsed by our customs office“) – jasno kažejo, da so ti ugotovili, da so bila navedena potrdila ponarejena.
- 124 Vendarle je jasno, da primerjava besedila dopisa z dne 8. marca 1999 z besedilom poznejših sporočil turških organov razkriva dvoumno izražanje glede opredelitve potrdila D 437214. Tako se turško stalno predstavništvo v dopisu z dne 22. aprila 1999, naslovljenem na UCLAF in napisanem v angleščini, sklicuje na šest potrdil, med katerimi je zadevno potrdilo, pri čemer jih opredeli, da so „nepravilna in niso v skladu s pravili o poreklu“ („not correct and [...] not issued according to the rules“). Glede na ta dopis je bilo teh šest potrdil izdanih za tranzitno trgovino.
- 125 Videti je torej, da razlika med ugotovitvami, predstavljenimi v dopisu z dne 8. marca 1999, in tistimi v dopisu z dne 22. aprila 1999, nastane zaradi razlage, ki se uporabi pri izrazu „not correct [...] and not issued according to the rules“. Čeprav se s formulacijo „not correct“, ki se ponovi v dopisih UCLAF z dne 9. decembra 1998, ne reši vprašanje, ali gre za ponaredbo, bi bilo ta izraz vendarle mogoče razložiti, kot da zadevna potrdila niso bila ponarejena.

- 126 Komisija glede na te dvoumnosti pred sprejetjem izpodbijane odločbe iz razpoložljivih podatkov ni mogla z gotovostjo sklepati o ponarejenosti ali preprosto nepravilnosti potrdila D 437214. Argumenti Komisije, ki jih opira na vsebino dopisov italijanskih organov z dne 24. januarja 2003 in 7. junija 2002, nikakor ne ovržejo tega sklepa.
- 127 Najprej, v dopisu z dne 24. januarja 2003 sta omenjeni dve pismi, in sicer dopis UCLAF z dne 6. maja 1999 in dopis generalnega carinskega urada iz Rima z dne 18. maja 1999. Ugotoviti je treba, da ti pismi temeljita na ugotovitvah turških organov iz dopisa z dne 22. aprila 1999. Dalje, zdi se, da se dopis z dne 7. junija 2002 omejuje na naštevanje potrdil, za katera se je menilo, da so ponarejena, pri čemer se zlasti opira na dopis turških organov z dne 8. marca 1999, ne da bi se dodalo kaj novega. Tožeča stranka je z dopisom z dne 12. novembra 2001 Komisiji sporočila, da iz dopisa stalnega turškega predstavništva z dne 22. aprila 1999 izhaja, da bi bilo treba potrdilo D 437214 opredeliti kot nepravilno, ne pa kot ponarejeno.
- 128 Iz navedenega izhaja, da Komisija glede na razkrite razlike pred sprejetjem izpodbijane odločbe ni mogla ugotoviti znakov ponaredbe potrdila D 437214.
- 129 Vendar je treba poudariti, da je po vložitvi zahtevka tožeče stranke v pismu z dne 17. decembra 2002, torej po sprejetju izpodbijanega akta, Komisija ponovno vprašala italijanske organe glede opredelitve zadevnega potrdila. Ti so menili, da je treba od turških organov zahtevati dodatna pojasnila. Z dopisom z dne 22. avgusta 2003 turški organi niso samo potrdili sklepov iz dopisa z dne 8. marca 1999, ampak so še navedli, da je carinski nadzornik menil, da gre za ponaredbo, in tako razblinil vse dvome o ponaredbi potrdila D 437214.

- 130 Treba je torej presoditi, da je Komisija lahko šele od potrditve v tem zadnjem sporočilu na podlagi dokazov v upravnem spisu z gotovostjo trdila, da je zadevno potrdilo lažno. Zato ob upoštevanju zgoraj omenjenih dejavnikov Komisija ni mogla v trenutku sprejetja izpodbijane odločbe veljavno zavrniti povračila carine za blago, ki je zajeto s potrdilom D 437214, ampak bi morala glede na te dejavnike to povračilo zgolj odložiti.
- 131 Vendar pa tako razmišljanje samo po sebi ne zadostuje, da se izpodbijana odločba razglasi za nično.
- 132 Tožeča stranka dejansko nima nobenega pravnega interesa za razglasitev ničnosti zaradi kršitev procesnega prava, če bi bila po razglasitvi ničnosti odločbe lahko ponovno izdana le odločba, ki bi bila po vsebini enaka izpodbijani odločbi (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 3. decembra 2003 v zadevi Audi proti UUNT (TDI), T-16/02, Recueil, str. II-5167, točki 97 in 98 ter navedena sodna praksa). Iz točke 129 zgoraj v obravnavani zadevi torej izhaja, da je treba potrdilo D 437214 opredeliti kot lažno.
- 133 Zato je treba presoditi, da tožeča stranka ni imela nobenega upravičenega interesa za delno razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe, če bi se lahko izdala po vsebini enaka odločba. Zato je treba ta del drugega tožbenega razloga zavrniti kot neučinkovit.

2. Neizpolnitve obveznosti, očitane turškim organom

134 Tožeča stranka v bistvu navaja, da so turški organi hudo kršili obveznosti, ki so jim naložene na podlagi Sporazuma o pridružitvi in dodatnih določb. Naj ne bi namreč samo prikrili resnice s tem, da so 32 spornih potrdil opredelili kot lažne, ampak naj bi tudi sistematično z nezakonitimi ravnanji izdajali potrdila o gibanju blaga, ki nima porekla v Turčiji. Po mnenju tožeče stranke so bili preferencialni dogovori, določeni s Sporazumom o pridružitvi, zaobideni, da bi se po preferencialnih stopnjah v Evropsko unijo izvozile velike količine blaga s poreklom iz tretjih držav, s tem da so jih s potrdili o gibanju blaga predstavili kot turške proizvode. Ta politika naj bi bila dokazana z zelo visokimi stopnjami, ki sta jih turška uvoz in izvoz dosegala med letoma 1993 in 1996. V obravnavani zadevi naj bi bila sporna potrdila pristni dokumenti, saj jih je registriral in izdal carinski urad Mersin (Turčija).

135 Komisija v bistvu zavrača trditve tožeče stranke in navaja, da celotna tožba temelji na zatrjevanju, da 32 spornih potrdil ni ponarejenih, ampak, nasprotno, da so jih izdali turški carinski organi Mersin, ki so v zvezi z njimi dajali lažnive izjave. Po mnenju Komisije pa tožeča stranka ne more predložiti najmanjšega dokaza v utemeljitev te trditve, ki jo poleg tega izpodbijajo jasne in natančne izjave turških organov.

a) Vzorci žigov in podpisi

Trditve strank

136 Prvič, tožeča stranka navaja, da odtisi žigov in podpisi s teh spornih potrdil kažejo, da so jih verjetno izdali in overili turški organi.

- 137 Po mnenju tožeče stranke je turška generalna carinska uprava potrdila, da je Komisiji poslala vzorce žigov, ki so bili posredovani vsem nacionalnim carinskim organom Skupnosti pred letom 1995. Tožeča stranka pri utemeljitvi te trditve trdi, da ji je italijansko ministrstvo za finance dovolilo narediti fotokopije petih dokumentov, s katerimi naj bi razpolagala tudi Komisija, ki dokazujejo, da so turški organi italijanskim organom in Komisiji posredovali kopije zadevnih vzorcev.
- 138 Italijanski carinski organi, ki naj bi torej razpolagali s kopijami izvirnih žigov, so te primerjali z žigi in podpisi s spornih potrdil in jih vendarle sprejeli. Poleg tega naj se kopije spornih potrdil, ki so se obravnavala kot nepristna ali ponarejena, ne bi razlikovale od drugih potrdil, ki so bila opredeljena kot pravilna. Dalje naj bi bili žigi, ki so se uporabili na potrdilih ali vsaj na kopijah, deloma slabo odtisnjeni in komaj berljivi.
- 139 Drugič, tožeča stranka trdi, da obveznost turških organov, da posredujejo Komisiji vzorce odtisov žigov in podpisov, ki jih njihovi carinski uradi uporabljajo za potrdila o prevozu blaga, izhaja tako iz preferencialnih dogovorov, ki so uvedeni za Republiko Turčijo kot iz člena 93 Uredbe za izvajanje CZS. V nasprotju z mnenjem Komisije naj bi člen 4 Sklepa št. 1/96 napotil na člen 93 Uredbe za izvajanje CZS in naj bi ga prilagodil tako, da bi moral biti v njem izraz „Obrazec A“ zamenjan z izrazom „A.TR.1“. Torej naj ne bi bilo treba izrecno vpisati obveznosti posredovanja vzorcev v sklepe Pridružitvenega sveta. Napačna naj bi bila trditev Komisije glede pravil o poreklu, da napotilo na Sporazum o pridružitvi in na ustrezne določbe Pridružitvenega sveta iz členov 27(a) in 20(3)(d) CZS izključuje obveznost posredovanja teh vzorcev.

- 140 Poleg tega naj obveznost posredovanja vzorcev ne bi veljala samo za potrdila, izdana po poenostavljenem postopku, določenem v členu 12(5) Sklepa št. 1/96, ampak naj bi bila naložena na splošno in naj bi bila temelj pri nadzoru pristnosti in pravilnosti teh potrdil. Ta obveznost naj bi izhajala tudi iz člena 26 Sklepa št. 1/95, kolikor zajema progresivno izboljšanje preferencialnih dogovorov pri trgovanju s kmetijskimi proizvodi.
- 141 Glede trditve Komisije, da Republika Turčija ni članica Skupnosti in da torej iz njene suverene pristojnosti izhaja odločitev, ali bo naložila tako obveznost posredovanja, tožeča stranka trdi, da obstajajo tudi druge suverene države, s katerimi se je sklenil dogovor o posredovanju žigov in podpisov v okviru sodelovanja med upravami. Tožeča stranka se za primer sklicuje na Evro-mediteranski sporazum, ki je bil sklenjen z državo Izrael, z dne 21. junija 2000 (UL L 147, str. 1).
- 142 Tretjič, tožeča stranka poudarja, da če glede potrdil, ki so bila izdana za izvajanje Splošnega sporazuma o carinah in trgovini (GATT) iz leta 1994, tudi v Evropski uniji – z njeno carinsko unijo in enotnim kmetijskim trgom – obstaja obveznost, da se Komisiji posreduje žige in podpise nacionalnega carinskega organa, potem bi morale na podlagi zgoraj navedenih določb *a fortiori* veljati enako tudi v odnosih med Skupnostjo in Republiko Turčijo.
- 143 Najprej, Komisija trdi, da ji turške oblasti niso bile dolžne posredovati vzorcev žigov in podpisov, ki jih uporabljajo njihovi carinski uradi. Po mnenju Komisije se v obravnavani zadevi člen 93 Uredbe za izvajanje CZS ne uporablja, saj, se prvič nanaša samo na obrazce APR in potrdila o poreklu „obrazec A“, ki so povezani samo z uvozom blaga s poreklom iz držav v razvoju, in, drugič, v členu 20 CZS ni določeno, da se analogno uporablja v okviru Sporazuma o pridružitvi.

144 Dalje, Komisija trdi, da tudi na podlagi člena 28(4) Uredbe Komisije št. 3719/88 (EGS) z dne 16. novembra 1988 o določitvi skupnih podrobnih pravil za uporabo sistema uvoznih in izvoznih dovoljenj in potrdil o vnaprejšnji določitvi za kmetijske proizvode (UL L 331, str. 1), kakor je razložen v zgoraj navedeni sodbi Bonn Fleisch Ex- und Import proti Komisiji, ni naložena taka obveznost posredovanja, saj člen 1 te uredbe omejuje njeno področje uporabe. V njej naj ne bi bila namreč omenjena carinska unija in/ali Sporazum o pridružitvi in v sklepih Pridružitvenega sveta in/ali v uredbah Skupnosti, s katerimi se sklepi odobrijo, naj ne bi bilo napisano, da se Uredba št. 3719/88 po analogiji uporabi v tem kontekstu.

145 Komisija sicer meni, da analogija z mediteransko konvencijo, ki povezuje Evropsko unijo z državo Izrael, ne dopušča, da bi se sklepalo o uporabi člena 93 Uredbe za izvajanje CZS. Izrecno besedilo Sporazuma o pridružitvi in Sklepov Pridružitvenega sveta naj bi namreč temu nasprotovalo.

146 Poleg tega Komisija meni, da tožeča stranka ne priznava, da je v skladu s sistemom, ki ga določa Sporazum o pridružitvi, nadzor in morebitne ugotovitve o nepristnosti potrdil o gibanju blaga A.TR.1 naloga pristojnih turških organov, ne institucij Skupnosti. Po mnenju Komisije so zato turški organi večkrat jasno navedli, zlasti v zgoraj omenjenem dopisu z dne 8. marca 1999, da 32 spornih potrdil ni pristnih, ker so ponarejena. Zato naj bi bile trditve tožeče stranke o pristnosti spornih potrdil nepomembne.

147 Končno, glede trditev tožeče stranke, da je odtise žigov težko razbrati ali da so ti obrabljeni, Komisija navaja, kolikor se tožeča stranka sklicuje na kopije, da to nujno ne pomeni, da so bili žigi, ki so jih na izvirniku uporabili turški organi, obrabljeni ali jih ni bilo mogoče razbrati. Poleg tega naj bi starost žigov in čitljivost odtisov samo nakazovali, da so zadevna potrdila vendarle izdali turški organi.

Presoja Sodišča prve stopnje

— Uvodne ugotovitve

¹⁴⁸ Uvodoma je treba poudariti, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je treba za presojo, ali obstajajo neizpolnitve obveznosti organov tretjih držav in/ali Komisije, ki bi lahko pomenile posebne primere v smislu člena 239 CZS, v vsaki obravnavani zadevi preveriti pravo naravo obveznosti, ki so z veljavno zakonodajo naložene tem organom oziroma Komisiji (zgoraj navedena sodba Hyper proti Komisiji, točka 117).

¹⁴⁹ Treba je pripomniti, da argumentacija tožeče stranke temelji predvsem na trditvi, da so turški organi dejansko izdali in overovili sporna potrdila. Različne neizpolnitve obveznosti, ki jih tožeča stranka očita turškim organom, naj bi bile indici za utemeljitev njene trditve. Tako tožeča stranka navaja, da poseben primer pri njej izhaja iz vseh okoliščin v zadevi, zlasti tistih v zvezi z nesposobnostjo, ki jo očita turškim organom.

— Temelj

¹⁵⁰ Glede neizpolnitev obveznosti v zvezi z žigi in podpisi, ki so očitane turškim organom, je treba pripomniti, da so trditve tožeče stranke, da so žigi in podpisi na spornih potrdilih domnevno izvirni, brez pomena. Ugotovitev, ali so dokumenti, ki so jih izdali organi, izvirni ali ponarejeni, namreč spada v njihovo izključno pristojnost, kakor je na to opozorjeno v točkah 120 in 121 zgoraj. V obravnavani zadevi pa so turški organi ugotovili, da so sporna potrdila ponarejena. Zato, čeprav se priznava,

da je bilo izvirne žige, s katerimi so razpolagali carinski organi Mersin, težko razbrati, je dejstvo, da je žige s spornih potrdil tudi težko razbrati, brez pomena. Enako velja za trditve tožeče stranke glede enakosti med kopijami spornih potrdil, ki jih ima v posesti, in neponarejenimi potrdili.

151 Končno je treba tudi zavrniti trditev tožeče stranke, da je dejstvo, da so italijanski carinski organi primerjali vzorce odtisov, s katerimi so razpolagali, s spornimi potrdili, preden so jih sprejeli, omogočalo ugotoviti, da so pristni. Iz ustaljene sodne prakse namreč izhaja, da dolžnik ne more opreti legitimnega pričakovanja glede veljavnosti potrdil na dejstvo, da so jih carinski organi države članice prvotno sprejeli, ker vloga teh služb pri prvem sprejetju deklaracij nikakor ne ovira poznejših preverjanj (glej zgoraj navedeno sodbo Faroe Seafood in drugi, točka 93 in navedena sodna praksa).

152 Zato v tem pogledu tožeča stranka s trditvami ne more dokazati obstoja dokazov, ki bi lahko pomenili poseben primer, zato jih je treba zavrniti.

b) Turški organi in registracija potrdil

Trditve strank

153 Tožeča stranka navaja, da je pristnost spornih potrdil potrjena z dejstvom, da so bila uradno vpisana. Glede tega tožeča stranka navaja, da je carinski urad Mersin imel evidenco, v kateri so številke registracij 32 spornih potrdil. V podporo tej trditvi

tožeča stranka trdi, da so njeni zastopniki pri carini Mersin videli te evidence in od turškega uradnika zahtevali, da jim priskrbi kopije teh registracij. Ta naj bi, čeprav sprva pripravljen ugoditi zahtevi, pozneje to zavrnil, potem ko se mu je grozilo.

154 Glede obveznosti turških organov, da vpišejo številke potrdil A.TR.1 v carinske evidence, tožeča stranka zavrača trditev Komisije, da noben sklep Pridružitvenega sveta ne nalaga te obveznosti. Po mnenju tožeče stranke je tak vpis notranja zadeva turškega pravnega reda. Navedeni vpis naj bi bil tako očiten, da naj se ne bi zahtevala nikakršna odločitev Pridružitvenega sveta.

155 Vendar pa primerna medsebojna pomoč ne zahteva samo vpisa potrdil A.TR.1, ampak tudi njihovo arhiviranje v Turčiji. V zvezi s tem se tožeča stranka sklicuje na člen 7(2) priloge 7 k Sklepu št. 1/95, v skladu s katerim se zaprosila za pomoč izvedejo skladno z zakonom pogodbenice prosilke. S to določbo naj bi bili tudi turški carinski organi zavezani, da vpišejo potrdila, ki so jih izdali, da bi zabeležili vsaj podatke, ki jih je treba omeniti v polju 12 A.TR.1. Registracija potrdil, brez katere ne bi bilo nemogoče predložiti informacije o pristnosti in pravilnosti, naj bi bila odločilni temelj za sodelovanje med turškimi upravnimi organi in organi Skupnosti v okviru preferencialnih dogovorov.

156 Po mnenju tožeče stranke je poleg tega s členom 8(1) Sklepa št. 1/96 določeno, da potrdilo o gibanju blaga A.TR.1 overovi carinski organ države izvoznice. V prilogi II, točka II, odstavek 12, Sklepa št. 1/96 naj bi bilo določeno, da pristojni organ izpolni polje 12. V tem primeru naj bi bil v polju 12 vsakega od 32 spornih A.TR.1 ne samo žig s podpisom, ampak pod določenim datumom tudi posebna številka registracije, ki jo je treba prenesti v evidenco pristojnega carinskega organa.

157 Končno, tožeča stranka navaja, da je bilo s preverjanjem 32 spornih potrdil pokazano, da se ti ujemajo z veljavnimi zakonitimi vzorci (člen 10(2), druga alineja, in Priloga I k Sklepu št. 1/96). V obravnavani zadevi naj bi bilo na njihovem spodnjem robu levo nakazano, da gre za pooblaščen tiskarno, in naj bi bili navedeni ime, naslov in razločna oznaka tiskarne, kot je številka serije, ki omogoča prepoznavanje teh potrdil. Glede trditve Komisije, da bi lahko ponarejevalci kar se da blizu sledili številkam izvornih potrdil, tožeča stranka navaja, da gre zgolj za domnevo.

158 Uvodoma, Komisija meni, da se niti s Sporazumom o pridružitvi niti s sklepi Pridružitvenega sveta ni določalo vodenje evidenc, v katere bi bila vpisana carinska potrdila.

159 Dalje, tudi če take evidence obstajajo, si je mogoče zamišljati, da bi turški organi tožeči stranki izdali 32 potrdil A.TR.1 za druge dobave, kot so sporne. Torej bi bilo mogoče, da bi ponarejevalci naredili kopije 32 pristnih potrdil, ki se niso nanašala na sporne dobave tožeči stranki, zato da se pozneje uporabijo za sporne dobave.

160 Končno, Komisija trdi, da je trditev tožeče stranke, da se ponarejena potrdila ujemajo z zakonitimi vzorci, nesmiselna, ker so ti vzorci splošno znani. Glede zatrjevanja, da so sporna potrdila vsebovala tudi ime, naslov, oznake in številko serije pooblaščen tiskarne v Turčiji, Komisija navaja, da samo nekatera od teh 32 potrdil vsebujejo take zaznamke in da je težko jasno določiti, ali so ti tiskani zaznamki resnično oznaka tiskarjev ali gre za domišljajske oznake. V tem pogledu Komisija meni, da čeprav se predvideva, da je šlo za oznake pooblaščenih tiskarn, bi bilo kljub temu mogoče predvidevati, da je v obtoku dovolj pristnih potrdil, ki so jih izdelale pooblaščen tiskarne, kar naj bi ponarejevalcu omogočilo, da si priskrbi en izvod ali kopijo za izdelovanje lažnih.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 161 Glede registracije potrdil, ki jo opravijo turški organi, je treba poudariti, da ni niti s Sporazumom o pridružitvi niti z njegovimi določbami za izvajanje izrecno določeno vodenje takih evidenc. Vendar pa je s prilogo II, točka II, odstavek 12, Sklepa št. 1/96 določen vpis številke dokumenta v polje 12 potrdil A.TR.1. Poleg tega je s členom 13 istega sklepa določeno, da je, kadar je potrdilo deljeno, v polju 12 izpiska posebej navedena številka registracije prvotnega potrdila. Zato je mogoče, da organi, ki izdajo potrdila A.TR.1, te vpišejo, čeprav tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza o obstoju teh evidenc.
- 162 Tudi če to kaže, da so bile številke, vpisane v polja 12 spornih potrdil, prenesene v evidence turških carinskih uradov, je vendar treba ugotoviti, da to ne pomeni, da gre za pristna potrdila. Kot pravilno meni Komisija, imajo namreč ponarejevalci interes, da pri ponarejenih potrdilih uporabijo številko registracije, ki se ujema z zakonitim potrdilom.
- 163 Tožeča stranka ni predložila nobenega zanesljivega dokaza, ki dopušča ugotovitev, da se številke, zapisane v teh evidencah, ujemajo s spornimi potrdili. Omejuje se na trditev, da so njeni zastopniki ugotovili, da so take evidence obstajale, in ponuja njihovo pričanje.
- 164 Iz tega sledi, da so trditve tožeče stranke brez pomena, tako da jih je treba zavriniti.

c) Pomoč turških carinskih organov

Trditve strank

165 Tožeča stranka navaja, da naj bi bilo brez sodelovanja turških carinskih organov nemogoče pridobiti potrdilo A.TR.1, ki spremlja zadevno blago. Veljavna zakonodaja naj bi zelo na široko preprečevala nevarnost zlonamerne uporabe potrdil A.TR.1, ki naj jih carinski organi države izvoznice ne bi samo overovali in hkrati vpisali, ampak naj bi bil opravljen tudi nadzor blaga, ki ga zajemajo, da se zagotovi, da je bilo to blago dejansko izvoženo. Potrdila A.TR.1 naj bi bila na voljo takoj, ko je izvoz opravljen, in naj bi se samo izjemoma overovala po izvozu (glej člen 8(1) Sklepa št. 1/96 in člen 4(1) Sklepa št. 5/72). Te določbe naj bi zagotavljale, da ima pristojni carinski organ, ko dobi izvoznik potrdilo, še vedno možnost preveriti, ali se ta ujema s poreklom blaga.

166 Komisija navaja, da so trditve tožeče stranke o sodelovanju turških organov pri izdaji spornih potrdil brez pomena. Neizpodbitno je, kot poudarja Komisija, da bi se morala z zakonsko ureditvijo izključiti predložitev potrdil A.TR.1 za proizvode, ki niso turškega porekla. V obravnavani zadevi naj dejstvo, da so bila predložena potrdila A.TR.1 za sporne izvoze, ne bi nakazovalo, da je obstajalo goljufigo sodelovanje turških carinskih organov.

Presoja Sodišča prve stopnje

167 Glede trditve o sodelovanju turških organov je dovolj opozoriti, da so se sporna potrdila izkazala kot ponaredbe. Izdaja dokumentov, ki se izkažejo za lažne, sama po sebi

ne dopušča sklepanja o kakršnem koli goljufivem sodelovanju med izvozniki in carinskimi organi, ki so jih izdajali.

168 Ta trditev torej ni utemeljena in jo je treba zavrniti.

d) Kršitev pravil o upravni pomoči

Trditve strank

169 Tožeča stranka najprej navaja, da so turški carinski organi na podlagi določb o izvajanju Sporazuma o pridružitvi zavezani k ponujanju upravne pomoči. Tožeča stranka se v zvezi s tem sklicuje na člen 15 Sklepa št. 1/96 in člen 26 Sklepa št. 1/95 ter njegovo prilogo 7. Glede trditve Komisije, da naj bi se sklepa št. 1/95 in 1/96 uporabljala šele od 31. decembra 1995, tožeča stranka po eni strani trdi, da se je sistem upravne pomoči uporabljal že na podlagi prejšnjih sklepov, in po drugi strani, da sklepa št. 1/95 in 1/96 v zvezi s tem uvajata formalno pravico, ki se uporablja tudi za preteklost.

170 V obravnavani zadevi so turški carinski organi kršili obveznost ponujanja hitre in učinkovite pomoči v preiskavi o potrdilih o gibanju in zlasti obveznost, da hitro sporočijo natančne informacije o pristnosti spornih potrdil. Te kršitve naj bi utemljevale mnenje, da so turški carinski organi zelo verjetno sodelovali pri njihovem nastanku.

171 Dalje, tožeča stranka izpostavlja načela, za katera se zdi, da so jih turški organi upoštevali pri opredelitvi potrdila A.TR.1 kot nepravilnega ali lažnega. Tako naj bi bila potrdila o koncentratih sadnih sokov s poreklom iz tretjih držav, ki so bili v okviru postopka oplemenitenja predelani v Turčiji in potem izvoženi, opredeljena za nepravilna, ker so bila napačno overovljena. Nasprotno, potrdila A.TR.1, izdana za koncentrate sadnih sokov, ki so bili v Turčiji predmet tranzitnega blagovnega postopka (Transit-Trade-Regime), so se obravnavala kot lažna. Ta razlika naj bi bila opazna v dopisih stalnega turškega predstavništva z dne 10. julija 1998 in z dne 1. oktobra 1999, naslovljenih tako na Komisijo kot na OLAF, in v dopisu UCLAF z dne 12. oktobra 1999, naslovljenem na Guardia di Finanza (organ za zatiranje gospodarske kriminalitete). Trditev tožeče stranke naj bi bila potrjena s poročilom misije UCLAF z dne 21. decembra 1998, v katerem je navedeno, da izvozniki niso bili izključno odgovorni za položaj in da so bile opravljene temeljite preiskave v uradu Mersin.

172 Da bi dokazala pomanjkanje sodelovanja turških organov v okviru upravne pomoči, se tožeča stranka sklicuje, prvič, na dopis turškega stalnega predstavništva z dne 9. januarja 1998, naslovljen na UCLAF, v katerem so turški organi določili, da v tem trenutku ni potrebno, da bi predstavniki UCLAF prišli v Turčijo. V zvezi s tem tožeča stranka izpodbija trditev Komisije, da naj se ta dopis ne bi nanašal na izvoz koncentratov jabolčnega soka.

173 Drugič, tožeča stranka navaja, da naj v dopisu turškega stalnega predstavništva z dne 10. julija 1998, omenjenega v točki 41 zgoraj, ne bi bilo natančno določeno, v skladu s podatki, vpisanimi v polju 14 vsakega potrdila A.TR.1, ali je bilo v njem omenjenih 22 potrdil nepristnih ali nepravilnih, ampak so bila le opredeljena kot „false“, izraz, ki naj bi pomenil obe možnosti. V zvezi s tem tožeča stranka navaja, da čeprav se polje 14 vsakega potrdila A.TR.1 imenuje „Zahtevek za preverjanje“ in polje 15 „Rezultat preverjanja“, dokumenti, ki bi dali jasen odgovor na zahtevke pri preverjanju spornih potrdil, niso bili predloženi.

- 174 Tretjič, tožeča stranka poudarja, da je Komisija v točki C v pismu z dne 26. avgusta 1999, naslovljenem na kriminalistično službo carine v Kölnu (Nemčija), omenila, da naj bi OLAF od turških organov zahteval jasno določitev za vsako neveljavno potrdilo, ali gre za ponaredbo ali za nepravilno potrdilo. Vendar pa tožeča stranka trdi, da ne ve, ali je bil ta zahtevek podan.
- 175 Glede protislovnih trditev turških organov tožeča stranka navaja, da so se potrdila z enako vsebino v določenih primerih opredelila kot pravilna, v drugih kot nepravilna in nazadnje so bila potrdila, ki so bila prej opredeljena kot lažniva, pozneje opredeljena kot nepravilna. S seznamom dokumentov, ki jih je Komisija priložila k odgovoru na tožbo, naj bi se izkazalo, da je bilo s turškimi organi, ne da bi bilo mogoče dokončno ugotoviti dejstva, v letih 1998 in 1999 izmenjanih 28 dopisov in da se je korespondenca s turškim stalnim predstavništvom končala leta 1999, ker so turške oblasti zavrnilo nadaljnje sodelovanje s Komisijo od leta 2000.
- 176 Tožeča stranka se za primer sklicuje na potrdilo A.TR.1 D 437214, ki je bilo v dopisu z dne 8. marca 1999 opredeljeno kot lažno in pozneje kot nepravilno.
- 177 Prav tako so turški organi med 16. julijem in 27. septembrom 1999 v treh različnih sporočilih zaporedoma opredelili potrdilo A.TR.1 D 412662 kot nepravilno, delno pravilno in končno pristno (dopisi z dne 16. julija, 19. avgusta in 27. septembra 1999).
- 178 Poleg tega je bilo potrdilo A.TR.1 D 141591 najprej opredeljeno kot lažno (dopis z dne 15. maja 1998) in nato kot nepravilno (dopis z dne 19. avgusta 1999) na podlagi dejstva, da blago, za katera so bila izdana ta potrdila, ni bilo turškega porekla. Po mnenju tožeče stranke je treba potrdilo A.TR.1 D 141591 povezati s potrdiloma

A.TR.1 C 982920 in C 982938, ki sta bili opredeljeni kot nepravilni in v zvezi s katerima se je Komisija odrekla naknadni izterjavi carine. Glede trditve Komisije, da je carinska služba Ravene v mnenju z dne 12. junija 1998 sklepala, da je potrdilo A.TR.1 D 141591 lažno, tožeča stranka odgovarja, da ni mogla pregledati tega mnenja v okviru dostopa do spisa.

179 Sodišče za civilne in kazenske zadeve Ravene je potrdilo, da so posredovane informacije protislovne. V zvezi s tem tožeča stranka navaja, da je državno tožilstvo v Veroni (Italija) končalo kazensko preiskavo, med katero je bilo med drugim ugotovljeno, da na ponovljene zahteve kriminalistične službe za pridobitev dokazov ni bilo odgovora. Po mnenju tožeče stranke je pristojni tožilec v Veroni zaprosil Guardia di Finanza, naj mu pokažejo, na podlagi katerih dokumentov in dokazov so bila potrdila, ki so jih izdali turški organi, z vidika materialnega prava opredeljena kot lažna, ne da bi italijanski organi dobili odgovor.

180 Dalje, tožeča stranka meni, da priznanje turških organov, da je bilo med 103 potrdili, ki so bili predmet preverjanja, 17 – ali 16, če se izključi potrdilo A.TR.1 D 437214 – nepravilnih, pomeni, da so jih vedoma napačno overovali, in zato zadošča za izpodbijanje kakovosti preverjanja teh potrdil in pravilnosti informacij, ki so bile posredovane v okviru medsebojne upravne pomoči.

181 Tožeča stranka v zvezi s tem vidi vzporednico z zadevami, ki so vodile do zgoraj navedene sodbe Turške televizije, s katerimi naj bi bil obravnavana zadeva v nasprotju s trditvami Komisije tesno povezana. Ta povezava se vidi zlasti v tem, da turški organi niso nikoli izjavili, da so jih prevarale tretje osebe, katerih protislovne izjave so preprečevale ugotovitev dejstev.

- 182 Glede trditve Komisije, da je tožeča stranka poskušala povzročiti zmedo s tem, da se je sklicevala na izjave turških organov o potrdilih, ki so se obravnavala kot nepravilna in za katere ne gre v obravnavani zadevi, tožeča stranka navaja, da je protislovnost informacij turških organov o drugih potrdilih, kot so sporna potrdila, ključna pri analizi vseh izjav turških organov, vključno s tistimi o spornih potrdilih.
- 183 Končno, glede trditve Komisije, da so določena sporočila turških organov samo vmesne ugotovitve, tožeča stranka navaja, da se z določbami o medsebojni pomoči ne določa sporočanje niti takih ugotovitev niti začasnih poročil.
- 184 Komisija zavrača trditve tožeče stranke, s katerimi ta želi dokazati različne kršitve turških organov glede obveznosti sodelovanja, in izpodbija obstoj njihovih protislovnih izjav.
- 185 Prvič, glede obveznosti sodelovanja Komisija meni, da sta sklepa št. 1/95 in št. 1/96, s katerima tožeča stranka utemeljuje obveznost sodelovanja turških organov po uradni dolžnosti, veljala samo med zaključno fazo pridružitvenega procesa in se ne uporabljata za sporna potrdila, ki so bila izdana v prehodni fazi. Za ta potrdila veljata samo člen 2(3) Uredbe št. 4115/86 in člen 11 Sklepa št. 5/72, kakor je bil spremenjen s Sklepom št. 1/78, kot je bilo že pojasnjeno v točki 12.
- 186 Dalje, Komisija navaja, da podobnost z zgoraj navedeno sodbo Turške televizije v obravnavani zadevi ni upoštevna, saj ta zadeva temelji na popolnoma drugačnih dejstvih. Komisija opozarja, da zadeve, v katerih je bila izrečena ta sodba, ne nanašajo na ponarejena potrdila, ampak gre za potrdila, ki so jih izdali turški organi in ki so se

izkazala kot neveljavna, ker niso ustrezala zakonskim pogojem. Sodišče prve stopnje je v tej sodbi presodilo, da so turški organi odlašali s pojasnitvijo položaja, saj so se v njihovem sodelovanju izkazale lastne kršitve. V obravnavani zadevi naj turški organi ne bi želeli prikriti svojih možnih kršitev, ker niso bili udeleženi pri izdaji spornih potrdil. Poleg tega Sodišče prve stopnje ni z ničimer potrdilo, da je pomanjkanje sodelovanja turških organov pomenilo pomemben indic o tem, da so bili udeleženi pri nezakonitih dejanjih, kot to zatrjuje tožeča stranka.

187 Glede trditve tožeče stranke, da so turški organi vedeli, da so napačno izdali 16 ali 17 potrdil A.TR.1, Komisija navaja, da to ni pomembno, ker ta potrdila niso predmet tega postopka in ker so bile uvozne dajatve, ki se nanašajo nanje, tožeči stranki v skladu s členom 239 CZS že povrnjene. Nasprotno, dejstvo, da so turški organi priznali, da so vedoma napačno izdali 16 ali 17 potrdil, naj bi kazalo na njihovo sodelovanje pri razčiščevanju dejstev, ne da bi pri tem skrbeli za svoj ugled, in da naj bi bil to indic verodostojnosti njihovih izjav o nepristnosti spornih potrdil.

188 Glede trditve tožeče stranke, da turški organi niso izpolnili polj 14 in 15 spornih potrdil, Komisija navaja, da je bila izpolnitev teh polj predvidena samo ob preverjanju vsebine potrdil, to je dejanskega porekla blaga, na katerega se nanašajo. Ker so bila sporna potrdila ponarejena, turški organi niso imeli nikakršnega razloga, da bi jih z izpolnitvijo polj 14 in 15 naknadno overovali.

189 Končno, Komisija se ne strinja s trditvijo tožeče stranke, da so izjave turških organov v dopisu z dne 9. januarja 1998, naslovljenem na UCLAF, da UCLAF ni treba opraviti kontrolnega pregleda v Turčiji, indic njihovega sotorilstva. Po mnenju Komisije se to sporočilo ne nanaša na naknadno preverjanje spornih potrdil, ki se na ta datum še ni začelo. Poleg tega Komisija opaža, da je bila, potem ko so bile izvedene *ad hoc*

predhodne preiskave, decembra 1998 v Turčijo poslana nadzorna misija UCLAF in so preiskave kmalu, že od 8. marca 1999, pokazale, da sporna potrdila niso bila pristna, pač pa ponarejena.

¹⁹⁰ Drugič, Komisija navaja, da je zatrjevanje tožeče stranke, da so turške oblasti dajale protislovne izjave, brez pomena.

¹⁹¹ Najprej, Komisija navaja, da se korespondenca, ki jo je omenila tožeča stranka, nanaša na potrdila, ki so opredeljena kot neveljavna, pa so kljub temu pristna, a v obravnavani zadevi niso sporna. Nato naj bi šlo za vmesne ugotovitve, ki so bile sporočene med prvo fazo preiskave, ki so lahko samočasne. Turški organi niso nikoli ovrgli izjave iz dopisa z dne 8. marca 1999, da so bila sporna potrdila lažna, ker jih ti niso izdali.

¹⁹² Končno, predvsem glede zatrjevanj tožeče stranke v zvezi s potrdilom št. D 141591 Komisija trdi, da niso upoštevna, ker to potrdilo ni na seznamu ponarejenih potrdil, kot je bilo navedeno v dopisu turških oblasti z dne 8. marca 1999, in zato ni predmet tega postopka. Kljub temu Komisija z dopisom z dne 3. junija 2002 opozarja, da je izrecno vprašala italijanske carinske organe, ali je bilo zadevno potrdilo ponarejeno ali samo nepravilno po vsebini. Carinska služba je obvestila svoje nadrejene v Bologni in Rimu z dopisom z dne 6. junija 2002 – ki je bilo Komisiji posredovano z dopisom z dne 7. junija 2002 – da so turške oblasti to potrdilo v obvestilu z dne 15. maja 1998 opredelile kot lažno. Ponaredbo je po preiskovalni misiji v Ankari v oktobru 1998 potrdil tudi UCLAF. Carinska služba Ravene je med drugim navedla, da tožeča

stranka po ugotovitvi ponaredbe zoper naknadno odtegnitev davka ni vložila niti pritožbe niti zahteve za povračilo in tako očitno priznala, da je omenjeno potrdilo lažno.

Presoja Sodišča prve stopnje

¹⁹³ Treba je opozoriti, da v skladu z upoštevno zakonodajo, ki se uporablja za dejstva v obravnavani zadevi, pogodbenici Sporazuma o pridružitvi pri zagotavljanju pravilne uporabe carinske zakonodaje druga drugi pomagata. Medsebojna pomoč zajema predvsem zagotovitev nadzora pristnosti in pravilnosti potrdil o gibanju blaga (glede prehodne faze carinske unije glej člen 2(3) Uredbe št. 4115/86 in člen 11 Sklepa št. 5/72, kakor je bil spremenjen s Sklepom št. 1/78; glede zaključne faze carinske unije glej člen 2 priloge 7 in člen 29 Sklepa št. 1/95 ter člen 15 Sklepa št. 1/96).

¹⁹⁴ Prvič, glede trditve tožeče stranke, da turški organi niso hitro in učinkovito pomagali pri preiskavi, kar naj bi kazalo na to, da so sodelovali pri pripravi in izdaji ponarejenih potrdil, je najprej treba ugotoviti, da je naknadno preverjanje potrdil o uvozih, ki jih je izvršila tožeča stranka, sprožilo pismo turških organov z dne 15. maja 1998, ki je bilo naslovljeno na carinsko službo Ravene in v katerem je bilo navedeno, da je potrdilo D 141591 lažno. Po tem odkritju je UCLAF med 12. do 15. oktobrom 1998, torej komaj 5 mesecev po obvestilu turških organov, poslal v Turčijo prvo preiskovalno misijo. Druga misija je bila opravljena med 30. novembrom do 2. decembrom 1998. Po mnenju tožeče stranke je v zvezi s tem treba ugotoviti, da naj bi se z dopisom

turških organov z dne 9. januarja 1998, v katerem je bilo navedeno, da misija UCLAF ni potrebna, pokazalo njihovo pomanjkanje sodelovanja. Prvič je treba ugotoviti, da so bile preiskave o spornih potrdilih uvedene šele po 15. maju 1998, in drugič, da so se misije UCLAF začele v razumnih rokih od odkritja prve ponaredbe.

195 Treba je poleg tega ugotoviti, da so turški organi preverili zelo veliko potrdil – nekaj sto, izmed katerih jih je 103 predložila tožeča stranka – vendar pa je bil seznam potrdil, za katere so ti menili, da so ponarejeni, posredovan carinski službi Ravene z dopisom z dne 8. marca 1999, torej manj kot tri mesece po končanju zadnje misije UCLAF v Turčiji.

196 Končno, poudariti je treba, da je bilo o spornih potrdilih izmenjane veliko korespondence med organi Skupnosti in turškimi organi. V zvezi s tem je treba poudariti, da navedba tožeče stranke, da so turški organi, predvsem stalno turško predstavništvo, zavrnili sodelovanje s Komisijo od leta 2000, ni utemeljena z nobenim zanesljivim dokazom. Poleg tega vsebina odločitve državnega tožilstva v Veroni, s katero je bila končana preiskava, uvedena zoper tožečo stranko, tej ne dopušča, da bi v obravnavani zadevi izpeljala kakršen koli veljavni sklep. Pri tej odločitvi se je pristojni tožilec namreč omejil na omembo težav, s katerimi se je srečal pri zbiranju dokazov, ne da bi pri tem nakazal, kdo je za te težave odgovoren. Zato ta trditev ni utemeljena in jo je treba zavrniti.

197 Drugič, poudariti je treba, da tožeča stranka trdi, da so turški organi s posredovanjem protislovnih informacij glede preverjanja pravilnosti in pristnosti potrdil o gibanju preprečili ugotovitev dejstev. V zvezi s tem se tožeča stranka sklicuje na tri določena potrdila, namreč A.TR.1 D 437214, D 141591 in D 412662, ki so bila različno opredeljena v zaporednih sporočilih turških organov.

198 Res je, kot to ugotavlja Komisija, da je samo potrdilo A.TR.1 D 437214 del spornih potrdil, medtem ko drugi dve nista zajeti s tem postopkom. Vendar je treba tudi poudariti, da se tožeča stranka opira na morebitna nasprotovanja glede treh zadevnih potrdil, da bi izkazala, da ni bilo strogosti pri preverjanjih, katerih predmet so bila vsa predložena potrdila in ki so jih izvedli turški organi. Glede na to, da lahko nepopoln postopek pri preverjanju pristnosti potrdil pomeni resno neizpolnitev obveznosti turških organov, ki so jim naložene na podlagi Sporazuma o pridružitvi, je treba preveriti utemeljenost trditev tožeče stranke tudi glede nespornih potrdil v obravnavani zadevi.

199 Glede potrdila D 141591 je treba poudariti, da iz sporočil v spisu izhaja, da so ga turški organi najprej opredelili kot lažnega in pozneje kot nepravilnega. Ta dvoumna opredelitev je bila razlog, da je Komisija 3. junija 2002 zahtevala pojasnila. Iz odgovora na to zahtevo, ki so ga posredovali italijanski organi v dopisu z dne 7. junija 2002, izhaja, da so turški organi potrdili ugotovitev o ponaredbi zadevnega potrdila v dopisu z dne 8. marca 1999, v katerem so sporočili končne izsledke izvedenih preiskav v Turčiji. Med drugim iz tega sporočila z dne 7. junija 2002 izhaja, da se ugotovitev o ponaredbi tega potrdila opira tudi na mnenja preiskovalne misije v Turčiji, ki jo je oktobra 1998 opravil UCLAF. Ugotoviti je torej treba, da se je lahko kakršno koli morebitno protislovje glede opredelitve tega potrdila odpravilo od oktobra 1998 in da ni bilo več nobenega dvoma o njegovi nepristnosti od 8. marca 1999. Na koncu je treba poudariti, da tega potrdila ni med spornimi potrdili v obravnavani zadevi. Tožeča stranka namreč ni niti vložila pritožbe zoper naložitev dajatev po ugotovljeni ponaredbi niti zahtevala povračila plačanih dajatev in je s tem implicitno priznala nepristnost zadevnega potrdila.

200 Glede potrdila D 412662 je treba ugotoviti, da so ga turški organi v dopisu z dne 16. julija 1999 opredelili kot nepravilnega na podlagi dejstva, da to blago ni imelo porekla iz Turčije. Nato so turški organi z dopisom z dne 10. avgusta 1999 obvestili OLAF, da so storili napako in da bi moralo biti zadevno potrdilo opredeljeno

kot delno nepravilno, saj samo del tega blaga ni bilo turškega porekla. Ta zadnja ugotovitev je bila potrjena s pismom z dne 19. avgusta 1999, ki je bilo naslovljeno na carinsko službo Ravene. Iz treh zgoraj navedenih sporočil izhaja, da si turški organi niso nasprotovali v okviru upravnega sodelovanja z organi Skupnosti, ampak da so samo delno dopolnili in spremenili prvotno sporočilo z dne 16. julija 1999.

201 Protislovje, ki ga je opredelila tožeča stranka, izhaja iz vsebine naknadnega sporočila z dne 27. septembra 1999, naslovljenega na njeno matično družbo Steinhauser, v katerem turški organi navajajo, da je potrdilo D 411262 pravilno. V zvezi s tem je treba najprej poudariti, da ta dopis ni bil posredovan v okviru sodelovanja med carinskimi upravami in zato ni vključen v uradni izsledek postopka za preverjanje potrdil o gibanju blaga. Poleg tega je mogoče, da turški carinski organi pri ravnanju s tožečo stranko niso pokazali posebne vneme in je niso obvestili, da je bilo zadevno potrdilo samo delno pravilno. Zato je treba ugotoviti, da tožeča stranka na njegovi podlagi v obravnavani zadevi ne more izpeljati nobenega veljavnega sklepa. Te ugotovitve ne ovrže dejstvo, da je sodišče za civilne in kazenske zadeve Ravene v sodbi z dne 20. decembra 2000 navedlo napako, ki so jo storili turški organi pri prvotni opredelitvi tega potrdila.

202 Glede potrdila D 437214 iz ugotovitev, predstavljenih v točki 120 zgoraj in naslednjih, izhaja, da naj bi turški organi v določenem trenutku ovrgli prvotno ugotovitev, da je to potrdilo lažno. Vendar pa je treba pripomniti, da zaradi pomanjkanja natančnosti pri uporabljenih izrazih v pisnih sporočilih turških organov tako protislovje ni očitno. Poleg tega je treba poudariti, da so bili dvoumni podatki, ki so jih posredovali turški organi, predmet zahtevka za pojasnilo, ki ga je predložila Komisija. Vendar je naknadno preverjanje omogočilo, da se je brez kakršnega koli možnega dvoma potrdilo, da je bila prvotna opredelitev tega potrdila pravilna in je bilo res lažno.

203 Iz navedenega sledi, da na podlagi protislovij, ki jih očita tožeča stranka, ni mogoče ugotoviti očitne nepravilnosti postopka za preverjanje pristnosti potrdil, ki so jih turški organi dali v promet. Dvoumno izražanje v okviru sodelovanja med carinskima upravama se namreč nanaša samo na dve potrdili, in sicer A.TR.1 D 437214 in D 141591. Poleg tega je treba poudariti, da so bile dvoumne izjave glede opredelitve teh potrdil predmet zahtevka za pojasnilo in da jih je bilo končno mogoče opredeliti z gotovostjo. Glede na celotno število preverjenih potrdil so se določene dvoumne izjave turških organov nanašale samo na omejeno število teh. Zato se teh izjav, ki so bile naknadno pojasnjene, kot takih ne more obravnavati, kot da so hude neizpolnitve obveznosti upravne pomoči, ki izhaja iz Sporazuma o pridružitvi in določb za njegovo izvajanje. Zato turškemu organom v zvezi s tem ni mogoče pripisati nikakršne neizpolnitve obveznosti.

204 Tretjič, glede trditve tožeče stranke, da turški organi na potrdilih o gibanju niso izpolnili polj 14 in 15, zadostuje opozoriti, da se ta polja nanašajo na preverjanje resničnega porekla blaga in njegovo ujemanje z vsebino potrdila. Turški organi, ki so menili, da so potrdila ponaredbe, niso bili dolžni izpolniti polj 14 in 15, saj se ni mogoče vprašati, ali se blago ujema z nepristnimi dokumenti.

205 Končno je treba poudariti, da se tožeča stranka opira na trditev, s katero poskuša obnoviti metodo, ki so jo turški organi uporabili pri opredelitvi določenih potrdil kot nepravilnih in drugih, čeprav enakih, kot ponarejenih. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da trditev tožeče stranke ni podprta z nikakršnim zanesljivim dokazom, zato jo je treba zavrniti zaradi neobstoja dokazov.

206 Glede na navedeno je treba zavrniti vse trditve tožeče stranke, ki se nanašajo na turške organe in njihove kršitve pravil v zvezi z upravno pomočjo, kot neutemeljene.

e) Dodatni indici

Trditve tožeče stranke

- ²⁰⁷ Tožeča stranka trdi, da še druge okoliščine dokazujejo neizpolnitve obveznosti turških organov, ki po njenem mnenju pomenijo poseben primer.
- ²⁰⁸ Prvič, tožeča stranka trdi, da je bila posamezna neizpolnitev obveznosti turških carinskih organov iz Mersina posledica splošnega in sistemskega neizpolnjevanja obveznosti turških organov. V podporo tem trditvam navaja najprej dejstvo, da je bil na sestanku z odgovorno osebo generalne turške carinske uprave v Ankari njen zastopnik, T. Nothelfer, obveščen, da je bila uvedena kazenska preiskava za preverjanje vseh potrdil o prevozu blaga. Glede trditve Komisije, da taka kazenska preiskava samo poveča verodostojnost turške carinske uprave, tožeča stranka meni, da bi Komisija morala vedeti, da je to samo eden od izgovorov te uprave, da bi dala vtis ukrepanja. V resnici izdana potrdila niso bila predmet nikakršne kazenske preiskave.
- ²⁰⁹ Dalje naj bi iz vsebine drugega sestanka med zastopniki tožeče stranke in g. Dogranom iz pisarne za ekonomske zadeve v uradu turškega predsednika vlade izhajalo, da je Republika Turčija skrbela predvsem za ekonomski razvoj svojih podjetij in se ni ozirala na vsebino in pomembnost pravil, ki se nanašajo na preferencialne dogovore in poreklo blaga. Tak odnos naj bi ustrezal ugotovitvam v zadevah, v katerih je bila izrečena sodba Turške televizije, in UCLAF naj bi šele pozneje obvestil turške oblasti

o pomembnosti spoštovanja preferencialnih pravil. V zvezi s tem tožeča stranka poudarja, v nasprotju s trditvami Komisije, da bi službe urada turškega predsednika vlade morale imeti znanje o pogojih za izdajo potrdil o gibanju.

210 Drugič, tožeča stranka poudarja, da je s posredovanjem odvetniške pisarne v Ankari podala ovadbo zoper g. Akmana, upravitelja turške družbe z istim imenom. Vendar je državno tožilstvo v Mersinu leta 2001 ustavilo postopek, ne da bi zastopnikom tožeče stranke sporočilo razloge za ustavitev postopka, kljub ponovljenim zahtevam. Tožeča stranka domneva, da je bilo 32 spornih potrdil A.TR.1 overovljenih s pristnimi žigi turške carinske uprave in zato je pristojno državno tožilstvo prejelo navodilo iz Ankare, naj ustavi postopek.

211 Tožeča stranka v svoji repliki zavrača trditev Komisije, da naj bi bila ustavitev kazenskega postopka zoper g. Akmana lahko obrazložena z dejstvom, da ta ni sodeloval pri ponaredbah. Najprej tožeča stranka meni, da ni gotovo, da so se ti postopki resnično začeli. Nato tožeča stranka meni, da če bi sploh prišlo do ponaredb, bi bil g. Akman glavni upravičenec. Končno tožeča stranka navaja, da iz poročila misije UCLAF z dne 23. decembra 1998 izhaja, da so se uradniki Komisije srečali z g. Bolatom iz državnega tožilstva v Mersinu, ki jim je izročil kopijo vseh potrdil, na katerih se pojavlja ime g. Akmana. Po mnenju tožeče stranke Komisija ni dobila odgovora na svojo zahtevo, ki jo je podala na tem sestanku, naj se jo obvesti o izsledku preiskav.

212 Tretjič, tožeča stranka trdi, da je Komisija s preiskavami, ki jih je opravila v Turčiji glede tega, kako so bila sporna potrdila izdana, dosegla „meje možnega“. Tožeča stranka trdi, da UCLAF ni mogel niti pregledati carinskih evidenc v uradu Mersin niti govoriti s pristojnimi uradniki. Po mnenju tožeče stranke je razlog, da UCLAF ni

mogel opraviti temeljitejše preiskave, ta, da bi s to preiskavo razkril, da je bilo zaradi ekonomskega razvoja in s sodelovanjem najvišjih turških političnih oblasti z uporabo potrdila A.TR.1 izvoženo iz Mersina v Evropsko skupnost več proizvodov s poreklom iz tretjih držav.

213 Prvič, Komisija zavrača trditve, ki jih je predložila tožeča stranka glede pogovorov s turškimi organi. Pri tem Komisija meni, da naj bi dejstvo, da je generalna carinska uprava v Ankari sprejela, da so vsa potrdila A.TR.1 predmet kazenske preiskave, povečalo verodostojnost ugotovitev iz zgoraj omenjenega dopisa z dne 8. marca 1999, da teh potrdil niso izdali turški carinski organi. Poleg tega Komisija meni, da tudi trditev tožeče stranke, da g. Dogran ni poznal niti vsebine niti pomena pravil o poreklu in preferencialnih dogovorih, ni pomembna, saj jih g. Dogran iz pisarne za ekonomske zadeve v uradu turškega predsednika vlade ni bil dolžan poznati.

214 Drugič, Komisija poudarja, da je lahko prišlo do ustavitve kazenskega postopka, uvedenega zoper g. Akmana, ker je ta ravnal v dobri veri in ni sodeloval pri ponaredbah. Poleg tega naj bi bilo le v malo kazenskih zakonikih določena obveznost, da se ovaditelju obrazloži ustavitev postopka preiskave.

215 Tretjič, glede trditve tožeče stranke, da sta se zaradi pomanjkanja sodelovanja turških organov Komisija in UCLAF v svojih preiskavah ustavila na „mejah možnega“, Komisija opozarja, da je bilo s temi organi vzpostavljeno popolno sodelovanje in da je UCLAF lahko pravilno opravil svoje preiskave v Turčiji, pri čemer ni odkril nikakršnih lažnih izjav, kot to dokazujeta poročila z misij z dne 9. in 23. decembra 1998.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 216 Najprej, glede trditve tožeče stranke o vsebini pogovorov njenih zastopnikov z g. Dogranom iz pisarne za ekonomske zadeve v uradu turškega predsednika vlade je treba poudariti, da niso upoštevne. Vprašanje, ali ima uradnik, kot je g. Dogran, znanje o pravilih glede preferencialnih dogovorov in izdaje potrdil o gibanju ali ne, namreč ne more vplivati na dejstva v obravnavani zadevi. Glede trditve tožeče stranke, s katerimi se sklicuje na izjavo uradnika iz turške generalne carinske uprave, da je bila zaradi preverjanja potrdil o gibanju uvedena kazenska preiskava, zadostuje opozoriti, da ne samo, da so neupoštevne, ampak niti niso podprte z nikakršnim dokazom.
- 217 Dalje, ni mogoče sprejeti argumentacije tožeče stranke o ustavitvi kazenskega postopka zoper g. Akmana, upravitelja turške družbe z istim imenom, ki ga je zahtevalo državno tožilstvo. Četudi bi se pokazalo za resnično, da tožeča stranka ni bila obveščena o glavnih razlogih te ustavitve, to v nobenem primeru ne dopušča predpostavke, da ni bila uspešna pri ovadbi, ker je državno tožilstvo v Mersinu ugotovilo, da sporna potrdila niso ponarejena. V zvezi s tem je treba pripomniti, prvič, da gre za zadevo turškega kazenskega prava in drugič, da tudi tožeča stranka ni niti skušala dokazati, da je kot ovaditeljica in na podlagi veljavne turške zakonodaje upravičena biti obveščena o razlogih, na katerih je temeljila odredba za ustavitev postopka. Tožeča stranka niti ni predložila nobenega dokaza, s katerim bi se ugotovilo, da se turški organi niso odzvali na zahtevo Komisije, naj se jo obvešča o izsledkih kazenske preiskave.
- 218 Končno, glede trditve tožeče stranke, da naj bi se UCLAF med preiskavami, ki jih je opravil v Turčiji, znašel pred različnimi težavami, ki so jih povzročili turški organi, je treba poudariti, da ni podprta z nobenim zanesljivim dokazom. Tožeča stranka se namreč ne opira na noben dokaz, ki bi dopuščal predpostavko, da UCLAF zlasti na

carinski upravi v Mersinu ni mogel opraviti temeljite preiskave. Poleg tega vsebina poročil z misij z dne 9. in 23. decembra 1998, ki kaže na sodelovanje turških organov, nasprotuje pomanjkanju sodelovanja.

- 219 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da nobena od okoliščin, na katere se sklicuje tožeča stranka, ne more pomeniti hude neizpolnitve obveznosti turških organov, ki jih imajo na podlagi Sporazuma o pridružitvi in njegove določbe za izvajanje.
- 220 Iz navedenega izhaja, da je treba ta del drugega tožbenega razloga zavrni kot neutemeljen.

3. Neizpolnitve obveznosti, očitane Komisiji Evropskih skupnosti

- 221 Tožeča stranka v bistvu trdi, da je Komisija zagrešila hudo neizpolnitev obveznosti varstva tožeče stranke in drugih zadevnih uvoznikov. Neizpolnitve obveznosti, ki so očitane Komisiji, izhajajo iz tega: 1. da turški organi niso opravljali nadzora in kontrole pri izvajanju preferencialnih dogovorov, 2. da turški organi nacionalnim carinskim organom niso posredovali vzorcev žigov in podpisov, 3. da je kršila obveznost, da pravočasno opozori uvoznike, in 4. da je napačno presodila dejstva med preiskavami, opravljenimi v Turčiji.

a) Neobstoj redne kontrole preferencialnih dogovorov

Trditve strank

- 222 Prvič tožeča stranka navaja, da turške oblasti niso razumele pravil o poreklu blaga. V podporo tej trditvi napoti na ugotovitve, do katerih so prišli njeni zastopniki na sestankih s turškimi organi v Ankari in Mersinu. Po mnenju tožeče stranke so se različne odobritve, ki jih je izdala pisarna za ekonomske zadeve v uradu turškega predsednika vlade, vedno ujemale z izdajo potrdila A.TR.1. Poleg tega so tudi v drugih primerih pristojni turški organi, ne da bi upoštevali poreklo blaga, overovali potrdila A.TR.1, pri čemer se očitno niso zavedali nezakonitosti teh ravnanj. V zvezi s tem tožeča stranka to zadevo enači z zadevami, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Turške televizije, v kateri je Sodišče ugotovilo, da v obdobju, ki je glede dejstev skoraj enako temu v obravnavani zadevi, turški organi niso spoštovali veljavne carinske zakonodaje, zato da bi se izkoristila carinska unija, ki je nastajala z Evropskimi skupnostmi, za spodbujanje lastne ekonomije.
- 223 Po mnenju tožeče stranke se danes določbe o pripravi in izdaji potrdil o gibanju blaga A.TR.1 uporabljajo v bistvu pravilneje in strožje. Vendar pa je do teh sprememb prišlo šele po tem, ko je UCLAF opravil preiskave v Turčiji in nedvomno tudi zaradi razgovorov med Komisijo in turškimi organi na podlagi zadev, v katerih je bila izrečena zgoraj navedena sodba Turške televizije, in na podlagi te zadeve.
- 224 Drugič, tožeča stranka navaja, da Komisija ni zagotovila, da se pravila, ki izhajajo iz Sporazuma o pridružitvi, spoštujejo, kar je morala zagotoviti na podlagi člena 211 ES

in načela dobrega upravljanja. Komisija naj bi imela posebno obveznost pri nadzoru preferencialnih in prvotnih sporazumov, ki so jih sklenile Skupnost in tretje države.

225 Tožeča stranka poudarja, da je v členu 26 Sklepa št. 1/95 izrecno določeno, da je treba zagotoviti učinkovito delovanje carinske unije in izboljšave preferencialnih dogovorov, pri čemer se je tudi Pridružitveni svet zavzel, da se redno pregledujejo izboljšave, ki so vnesene v te dogovore. Poleg tega naj bi bila v okviru vzpostavitve carinske unije Komisija prek Pridružitvenega sveta in carinskega odbora, v katerem ima predstavnike, v neprestanem stiku s pristojnimi turškimi organi v Turčiji. Bistvena naloga Pridružitvenega sveta in carinskega odbora bi morala biti zagotoviti, da so določbe o poreklu blaga razumljive, pravilno uvedene in so v Turčiji pod stalnim nadzorom.

226 Tožeča stranka trdi, da Komisija s tem, da se ni pravočasno obrnila na odbor za carinsko sodelovanje, da bi pojasnila položaj, in da ni sprejela ukrepov, ki zagotavljajo, da turška carinska uprava spoštuje sklepe Pridružitvenega sveta, ni ravnala v skladu z dolžnostjo skrbnosti. V zvezi s tem tožeča stranka zatrjuje, da ne razume trditve Komisije, da bi lahko Pridružitveni svet ali mešani carinski odbor odločal samo s soglasjem. Glede na to, da Pridružitveni svet sprejema odločitve, ki so jih turški in evropski carinski uradi zavezani spoštovati, naj bi huda neizpolnitev obveznosti Komisije izhajala, prvič, iz tega, da se ni pozanimala o spoštovanju odločitev Pridružitvenega sveta, naj bo to v carinskem odboru ali v Turčiji, in, drugič, iz tega, da ni izkoristila priložnosti, ki naj bi se ji ponujala z zadevami, v katerih je bila izrečena zgoraj navedena sodba Turške televizije, da bi od leta 1993 ali 1994 izvajala strožji nadzor spoštovanja pravil o poreklu kmetijskih proizvodov.

227 Tretjič, tožeča stranka dodaja, da je bila glede Republike Turčije dolžnost skrbnosti Komisije večja, zlasti zaradi predhodnih neizpolnitev obveznosti turških organov, ki so bile ugotovljene v zgoraj navedeni sodbi Turške televizije. Poleg tega tožeča

stranka poudarja, da so se izvozi turškega blaga v Skupnost, ki so bili sočasni s spornimi uvozi, močno povečali. Komisija ne bi mogla sprejeti tega znatnega povečanja izvozov, ne da bi zahtevala po eni strani predložitve vzorcev žigov in podpisov in po drugi strani zadostne preveritve potrdila o poreklu v okviru postopka kontrole.

228 Poleg tega, ker naj bi bili med tem postopkom kontrole posredovani protislovni in zavajajoči podatki, bi morala Komisija zahtevati dodatne kontrole. Končno naj bi bila ta obveznost kontrole še povečana, ker turški organi za jasen odgovor o veljavnosti potrdil A.TR.1 niso uporabili njihove hrbtnne strani.

229 Prvič, Komisija izpodbija vsako podobnost z zadevami, v katerih je bila izrečena zgoraj navedena sodba Turške televizije. Komisija najprej navaja, da je namreč med obravnavano zadevo in navedenimi zadevami velika razlika, in sicer da gre v obravnavani zadevi za ponaredbi potrdil o poreklu, ki so jih opravile tretje osebe in pri katerih turški organi niso sodelovali. To, da turški organi niso posredovali podatkov in niso ravnali v skladu s pravili, naj bi bilo torej nepomembno, ker zadnji niso sodelovali pri ponarejanju 32 spornih potrdil. Da bi se dokazala nepravilnost trditve tožeče stranke, pa Komisija meni, da je treba naštetih razlike med to zadevo in dejanskim stanjem, na katerem temelji zgoraj navedena sodba Turške televizije.

230 Tako je po mnenju Komisije v sodbi Turške televizije (točka 261) navedeno, da so turški organi čakali več kot 20 let, preden so prenesli določbe Sporazuma o pridružitvi in dodatnega protokola o izravnalnih dajatvah. Poleg tega Komisija ni pravilno nadzorovala tega prenosa. Vendar so bila, nasprotno, v obravnavani zadevi zadevna potrdila o poreklu ponarejena brez sodelovanja turških organov. Sodišče prve stopnje je nato v isti sodbi (točka 262) ugotovilo, da ustrezni sklepi Pridružitvenega sklepa

niso bili objavljeni v Uradnem listu, medtem ko so bili v obravnavani zadevi vsi veljavni dokumenti pravilno objavljeni. Končno (točka 263), Komisija se je odzvala šele po štirih letih, ko je bila vložena prva pritožba glede težav pri izvajanju zadevnih določb, medtem ko je v obravnavani zadevi Komisija glede turških organov posredovala nemudoma.

²³¹ Drugič, Komisija navaja, da naj bi obsežna korespondenca, ki je bila izmenjana s pristojnimi turškimi organi, in dejstvo, da je UCLAF relativno malo časa po prvih sumih ponaredb izvedel preiskovalno misijo v Turčiji, sama po sebi dokazovala, da Komisija ni kršila svojih obveznosti preverjanja in kontrole preferencialnih dogovorov.

²³² Tretjič, Komisija poudarja, da tožeča stranka ni priznala, da je v skladu s Sporazumom o pridružitvi in ustreznimi sklepi Pridružitvenega sveta ali mešanega carinskega odbora Republika Turčija pristojna, in ne Komisija, da zagotovi spoštovanje pravil o poreklu v Turčiji. Komisija trdi, da čeprav Republiki Turčiji ni dopustila postopanja po svoji volji, se je omejila na zahtevo mnenja turške vlade, in kadar je bilo potrebno, dodatne kontrole na kraju samem. Enako naj bi bila Pridružitveni svet in mešani carinski odbor – tudi če bi bila pristojna na tem področju, kar pa v tem primeru nista bila – mešana organa, v katerih se je lahko odločalo samo s soglasjem (člen 23/3 Sporazuma o pridružitvi), in zato Komisija ni mogla v teh organih ničesar uveljavljati zoper voljo turških predstavnikov. Kljub temu so bili izvedeni vsi sklepi Pridružitvenega sveta in nekatere kontrole carinskih uprav držav članic. Komisija poleg tega trdi, da je turškim organom redno sporočala vse težave, ki so se pojavile v okviru preferencialnih dogovorov; ti organi so pojasnili vse okoliščine.

233 Končno, glede trditve tožeče stranke, da naj bi protislovne izjave turških organov o spornih potrdilih utemeljile povečan nadzor Komisije, ta poudarja, da se ta trditev, ker ni bilo protislovnih izjav, ne upošteva.

Presoja Sodišča prve stopnje

234 Glede domnevnih neizpolnitev obveznosti v zvezi z nadzorom in kontrolo izvajanja Sporazuma o pridružitvi je treba poudariti, da ima Komisija na podlagi člena 211 ES in načela dobrega upravljanja obveznost, da zagotovi pravilno izvajanje Sporazuma o pridružitvi (glej zgoraj navedeno sodbo Turške televizije, točka 257 in navedena sodna praksa). Ta dolžnost izhaja tudi iz samega Sporazuma o pridružitvi in različnih sklepov, ki jih je sprejel Pridružitveni svet (zgoraj navedena sodba Turške televizije, točka 258).

235 V obravnavani zadevi tožeči stranki ni uspelo dokazati, da Komisija ni storila, kar je potrebno za zagotovitev pravilnega izvajanja Sporazuma o pridružitvi.

236 Najprej glede trditve tožeče stranke, da naj turški organi ne bi razumeli pravil o poreklu proizvodov, ki so upravičeni do preferencialnega obravnavanja, je namreč dovolj poudariti, da je neupoštevna, saj ti organi niso izdali spornih potrdil. Kot izhaja iz točke 150 zgoraj in naslednjih tožeča stranka ni mogla dokazati, da so turški organi sodelovali pri izdaji teh potrdil.

- 237 Nato glede trditve tožeče stranke, da bi Komisija morala izvajati strožji nadzor nad Republiko Turčijo pri izvajanju pravil o izdaji potrdil o poreklu, prvič zaradi izrazi-tega povečanja izvoza iz Turčije in drugič zaradi ugotovitev v zadevah, v katerih je bila izrečena zgoraj navedena sodba Turške televizije, je dovolj navesti, da tudi ta ni upoštevna.
- 238 Tožeča stranka se namreč opira na splošne trditve, ki se nanašajo na sistemske kršitve Sporazuma o pridružitvi, ki so jih storili turški organi, ne da bi jih podprla s prepri-čljivimi dokazi. Poleg tega tožeča stranka ni mogla na podlagi ugotovitev, do katerih je prišlo Sodišče prve stopnje v zgoraj navedeni sodbi Turške televizije, priti do splo-šnega sklepa, da so se s celotnim postopkom izdaje potrdil o gibanju, ki so ga izvajali turški organi, sistemsko kršila pravila o poreklu. Končno, tudi če se prizna, da je bila Komisija zavezana izvrševati povečan nadzor pri izvajanju Sporazuma o pridružitvi, je treba poudariti, kot izhaja iz točke 194 zgoraj, da je UCLAF opravil preiskave v Turčiji, takoj ko so se pojavili prvi indici ponaredb potrdil o gibanju, in zato je Komi-sija dejansko skrbela za pravilno uporabo Sporazuma o pridružitvi.
- 239 Glede trditev tožeče stranke v zvezi z obveznostjo Komisije, da se obrne na Pridru-žitveni svet ali mešani carinski odbor, ki je bil vzpostavljen s členom 52 Sklepa št. 1/95, je treba ugotoviti, da niso upoštevne. Glavna naloga Pridružitvenega sveta v skladu s členom 22 Sporazuma o pridružitvi je, da s sprejetjem ustreznih ukrepov zagotovi pravilno delovanje tega sporazuma in da ga pogodbenice spoštujejo (zgoraj navedena sodba Turške televizije, točka 274). Podobno je glavna naloga mešanega carinskega odbora v skladu s členom 52(1) Sklepa št. 1/95, da skrbi za pravilno delo-vanje carinske unije s tem, da oblikuje zlasti priporočila, namenjena Pridružitvenemu svetu. Poleg tega je s členom 52(2) Sklepa št. 1/95 določeno, da se pogodbenice v mešanem carinskem odboru posvetujejo o vseh pomembnih točkah o izvajanju tega sklepa, ki eni od njih povzročajo težave.

240 Zato je treba glede na navedeno ugotoviti, da tožeča stranka ni mogla dokazati, da se je Komisija v okviru dogovorjene upravne pomoči z Republiko Turčijo znašla pred težavami, ki bi utemeljile razgovore v teh organih o sprejetju določenih ukrepov, da se zoperstavijo tem težavam. Zlasti glede dvoumnih izjav turških organov o treh potrdilih o gibanju je dovolj omeniti, da iz točke 203 zgoraj izhaja, da ne samo, da ta potrdila niso povzročila dvoma o pravilnosti postopka preverjanja, ampak tudi, da so turški organi sodelovali s Komisijo, ko je ta v zvezi z njimi posredovala zahteve za pojasnila.

241 Glede analogije, ki jo poskuša tožeča stranka vzpostaviti z dejstvi iz zgoraj navedene sodbe Turške televizije, je treba povedati, da zadnja niso primerljiva s temi, ki se jih preverja v okviru te zadeve. Sodišče prve stopnje je v zadevah, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Turške televizije, namreč ugotovilo, da so turški organi zagrešili hudo neizpolnitev obveznosti, med katerimi je bil predvsem neobstoj prenosa določb Sporazuma o pridružitvi, ki so vplivale na vse izvoze televizij iz Turčije. Te neizpolnitve obveznosti so pripomogle k temu, da so se pojavile nepravilnosti pri izvozih, zaradi česar so se izvozniki znašli v posebnem primeru v smislu člena 239 CZS (zgoraj navedena sodba Turške televizije, točki 255 in 256).

242 Take neizpolnitve obveznosti, ki bi vplivale na vse izvoze sadnih sokov, kolikor to zadeva sporna potrdila, v obravnavani zadevi niso bile dokazane. Treba je poudariti, da se neizpolnitve obveznosti turških organov, navedene v izpodbijani odločbi, ki bi pomenile poseben primer, nanašajo samo na potrdila o gibanju, ki jih je predložila tožeča stranka in ki jih je turška carinska uprava nepravilno izdala. V zvezi s temi potrdili je Komisija menila, da so pristojni turški organi vedeli ali bi morali vedeti, da za blago, za katero so izdali potrdila o poreklu, niso bili izpolnjeni pogoji, ki se zahtevajo za koriščenje ugodnosti preferencialnega obravnavanja. Kot je bilo ugotovljeno zgoraj, pa nikakršna neizpolnitev obveznosti turških organov ni pripomogla k izdaji 32 spornih potrdil.

243 Glede na navedeno je treba trditve tožeče stranke zavriniti kot neutemeljene.

b) Neposredovanje vzorcev žigov in podpisov

Trditve strank

244 Tožeča stranka trdi, da je Komisija s tem, da državam članicam, zlasti italijanski vladi, ni posredovala vzorcev z odtisi žigov in podpisi, ki jih uporabljajo turški carinski uradi za izvoz, zlasti tisti v Mersinu, zagrešila hudo neizpolnitev obveznosti do uvoznikov, kot je tožeča stranka. Po mnenju tožeče stranke člen 93 Uredbe o izvajanju CZS, ki se v okviru Sporazuma o pridružitvi uporablja tudi na podlagi člena 20 CZS, nalaga Komisiji, da poskrbi, da ji turška carinska uprava pošlje te vzorce.

245 V zvezi s tem tožeča stranka trdi, da so turški organi priznali svojo obveznost, da posredujejo te vzorce Komisiji, in so potrdili, da so dejansko poslali vsaj žige, ki se uporabljajo v Mersinu. Ta neizpolnitev obveznosti naj bi bila toliko resnejša, ker so bili uradni žigi, ki jih je uporabljal carinski urad v Mersinu, zelo poškodovani in je bil njihov odtis zato slab. Tožeča stranka opozarja, da so žigi in podpisi bistveno sredstvo za ugotovitev, vključno v Skupnosti, ali je turška carinska uprava prispevala k izdaji spornih potrdil, in hkrati naj bi olajšalo boljše preverjanje spornih potrdil, ki so jih predložili uvozniki.

246 V obravnavani zadevi bi lahko pristojni italijanski carinski organi opravili primerjave, če bi jim Komisija poslala vse vzorce in modele podpisov carinskega urada Mersin in

če bi poskrbela za to, da bi se v določenih rokih zamenjalo žige. Ali se ne bi očitalo ponaredbe ali, če bi šlo za ponaredbe, bi lahko to odkrili in pojasnili že pri prvih spornih uvozih.

- 247 Komisija se omejuje na trditev, da Republika Turčija ni bila dolžna posredovati izvornih podpisov in žigov carinskih organov v Mersinu, saj se – kot je to predhodno navedla (glej točko 143 zgoraj) – v obravnavani zadevi člen 93 Uredbe o izvajanju CZS ne uporablja.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 248 Treba je poudariti, da tožeča stranka očita Komisiji, da je s tem, da italijanskim carinskim organom ni posredovala vzorcev žigov in podpisov, ki jih uporablja turška carinska uprava, kršila obveznosti, ki so ji naložene na podlagi veljavne zakonodaje. S tem je Komisija olajšala pretok ponarejenih potrdil. Vprašanje je torej, ali je bila Komisija dolžna pridobiti zadevne vzorce in jih naknadno posredovati carinskim organom držav članic.
- 249 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da se člen 93 Uredbe o izvajanju v nasprotju s trditvami tožeče stranke v obravnavani zadevi ne uporablja. Zato se s tem členom ne zahteva niti od turških organov, da posredujejo vzorce žigov in podpisov, ki jih uporabljajo njihovi carinski uradi, niti od Komisije, da jih posreduje državam članicam. Ta ugotovitev izhaja iz položaja, ki ga ima člen 93 v sistematiki Uredbe o izvajanju CZS, in sicer v pododdelku 3 z naslovom „Načini upravnega sodelovanja“ oddelka 1 z naslovom „Splošni sistem preferencialov“ poglavja o preferencialnem poreklu blaga. Ta je pod naslovom IV o poreklu blaga v uredbi za izvajanje CZS. Kot pa izhaja iz člena 67 v povezavi s členom 93 Uredbe o izvajanju CZS, so s to zadnjo določbo

določeni načini upravnega sodelovanja, ki se uporabljajo za trgovino med Skupnostjo in državami v razvoju, ki jim ta dodeli tarifne preferenciale. Zato je očitno, da se člen 93 Uredbe za izvajanje CSZ ne nanaša na blago s poreklom iz Turčije.

250 Poleg tega je treba poudariti, da člen 20/3(d) v povezavi s členom 27(a) CZS kaže na to, da so v okviru sporazumov, s katerimi se med Skupnostjo in tretjimi državami dogovori preferencialna tarifna obravnava, pravila o poreklu blaga dogovorjena v teh istih sporazumih. V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da je Sporazum o pridružitvi vzpostavil tak dogovor. Treba pa je povedati, da se niti z zadevnim sporazumom niti s sklepi Pridružitvenega sveta, s katerimi se izvajajo njegove določbe, ne določa nikakršna obveznost posredovanja vzorcev žigov in podpisov med pogodbenicami.

251 Kar zadeva zaključno fazo carinske unije, se pravi obdobje po 31. decembru 1995, je v členu 29 Sklepa št. 1/95 določeno, da je medsebojna pomoč med carinskimi organi pogodbenic urejena z določbami priloge 7 k temu sklepu, ki v zvezi s Skupnostjo zajema področja, ki so v njeni pristojnosti. Določbe priloge 7, s katerimi se izčrpno urejajo načini upravnega sodelovanja, pa se v nobenem delu ne nanašajo na morebitno dolžnost posredovanja vzorcev žigov in podpisov. Poleg tega je treba poudariti, da tudi v Sklepu št. 1/96 Odbora za carinsko sodelovanje ES-Republika Turčija, v katerem so opredeljuje določbe za izvajanje Sklepa št. 1/95, niso določene take obveznosti.

252 Trditev tožeče stranke, da naj bi se člen 4 Sklepa št. 1/96 skliceval na člen 93 CZS, ne ovirše te ugotovitve. Člen 4 zgolj določa, da se Skupnostna in turška carinska zakonodaja uporabljata za blagovno menjavo med pogodbenicama na njihovih

zadevnih ozemljih pod pogoji, določenimi v Sklepu št. 1/96. V poglavju 2 tega sklepa z naslovom „Določbe glede upravnega sodelovanja za pretok blaga“ so določeni temeljni in oblikovni pogoji, ki jih morajo izpolnjevati potrdila za gibanje blaga, ki se izdajo v okviru trgovinske menjave med Skupnostjo in Republiko Turčijo, ne da bi bila naložena obveznost posredovanja žigov in podpisov. Poleg tega člen 15 Sklepa št. 1/96 določa, da je nadzor pristnosti in pravilnosti potrdil, ki se opravlja v okviru medsebojne pomoči, določen v členu 29 in v prilogi 7 Sklepa št. 1/95.

253 Na koncu je treba poudariti, da se edine okoliščine, v katerih je taka obveznost posredovanja zadevnih vzorcev izrecno določena, nanaša na poenostavljen postopek za izdajo potrdil (glej člen 12(5)(b) Sklepa št. 1/96 in člen 9a(5)(b) Sklepa št. 5/72, kakor je bil spremenjen s Sklepom št. 2/94). Glede na določbe, ki se uporabljajo, se mora v potrdilih, izdanih v poenostavljenem postopku, ta postopek posebej omeniti (glej člen 9a(6) Sklepa št. 5/72, kakor je bil spremenjen s Sklepom št. 2/94). Sporna potrdila ne vsebujejo nobenega zaznamka o poenostavljenem postopku.

254 Glede blaga, ki je bilo uvoženo v prehodni fazi carinske unije, to je do 31. decembra 1995, je treba poudariti, da niti v Sklepu št. 5/72 niti v Sklepu št. 4/72 ni bila izrecno določena obveznost posredovanja vzorcev žigov in podpisov.

255 Zato je treba ugotoviti, da v obdobju, iz katerega so sporni uvozi, Republika Turčija in Komisija nista imeli nikakršne obveznosti posredovanja vzorcev žigov in podpisov, ki jih njuni carinski organi uporabljajo. Zato Komisija ni mogla biti zavezana k posredovanju zadevnih vzorcev carinskim organom držav članic.

256 Trditev tožeče stranke o uporabi Uredbe št. 3719/88 ne ovrže te ugotovitve. V zvezi s tem je dovolj povedati, da je v členu 1 Uredbe št. 3719/88, ki se nanaša na področje uporabe, določeno, da se uredba uporablja za potrdila, določena z določbami uredb, ki so izrecno našteje v tem členu. Očitno je torej, da niti Sporazum o pridružitvi niti določbe o izvajanju v njej niso omenjeni. Podobno nobena od ustreznih določb za izvajanje Sporazuma o pridružitvi ne napotuje na to uredbu.

257 Ker ni obveznosti Komisije, da posreduje vzorce žigov in podpisov državam članicam, je treba ugotoviti, da ta očitek ni utemeljen.

258 V vsakem primeru se tega očitka ne upošteva tudi zato, kot je pripomnila Komisija na obravnavi, ker je Republika Turčija prostovoljno posredovala odtise žigov, ki se uporabljajo za potrdila A.TR.1.

259 Zato je treba ta očitek zavrniti.

c) Kršitev obveznosti pravočasno opozoriti uvoznike

Trditve strank

260 Tožeča stranka očita Komisiji, da ni izpolnila obveznosti, da pravočasno opozori uvoznike, ki izhaja iz sodne prakse De Haan (sodba Sodišča z dne 7. septembra 1999

v zadevi De Haan, C-61/98, Recueil, str. I-5003, točka 36). S to sodno prakso naj bi bila Komisiji, ko se jo obvesti o nepravilnostih glede uvozov blaga iz tretje države, naložena obveznost, da pravočasno opozori uvoznike. V tem smislu tožeča stranka priznava, da je Sodišče prve stopnje v zgoraj navedeni sodbi Hyper proti Komisiji (točka 126) presodilo, da ni obstajala obveznost, da opozori uvoznike o dvomih glede veljavnosti carinskih transakcij, ki jih v okviru preferencialnih dogovorov ti izvršijo, če takih določb ni v pravu Skupnosti. Vendar naj bi taka obveznost obstajala, kadar Komisija dobi natančne podatke o nespoštovanju pravil o poreklu v državi izvoznici, tudi če se ne odzove takoj.

²⁶¹ V tej zadevi je Evropski parlament že leta 1994 ali 1995 opozoril Komisijo na nepravilnosti pri izdanih potrdilih o poreklu v Turčiji, ki so se nanašali na različne proizvode, med katerimi so bile pločevinke sadnega soka. Vendar Komisija nekaj let ni ničesar ukrenila v zvezi s tem in v primeru turških televizij je posredovala šele po izteku 20 let (zgoraj navedena sodba Turške televizije, točki 261 in 262), in to šele po ustanovitvi UCLAF in po prvih opravljenih preiskavah tega organa.

²⁶² Poleg tega tožeča stranka trdi, da iz vsebine dopisa UCLAF z dne 9. decembra 1998, ki je bil naslovljen na direkcijo Evropske skupnosti za koordinacijo v Ankari, izhaja, da je že leta 1993 Komisija nedvomno vedela za izvoz koncentrata jabolčnega soka v Unijo z nepravilnimi potrdili o poreklu. V vsakem primeru bi Komisija iz poročila misije iz leta 1993, ki je bilo predloženo v zadevah, v katerih je bila izrečena zgoraj navedena sodba Turške televizije, morala vedeti, da so bile med izvozom drugih proizvodov iz Turčije, kot so sadni sokovi, storjene podobne kršitve pravil o poreklu.

²⁶³ Nazadnje tožeča stranka navaja, da je imela Komisija, poleg obveznosti, da opozori, tudi dolžnost, da nacionalnim organom omogoči načine, s katerimi bi ti preverili

pristnost potrdil, ki so jih izdali turški organi, tako kot je bilo storjeno ob uvozih sladkorja iz Srbije in Črne gore (obvestilo uvoznikom, UL 2003, C 177, str. 2).

264 Uvodoma, Komisija navaja, da nikakor ni bila zavezana pravočasno opozoriti uvoznike. V zvezi s tem Komisija najprej opozarja na načela s tega področja, ki jih je postavilo Sodišče prve stopnje v zgoraj navedeni sodbi Hyper proti Komisiji (točke od 126 do 128), na podlagi katerih nobena določba prava Skupnosti ne zavezuje Komisije, da uvoznike opozori, kadar dvomi o veljavnosti carinskih transakcij, ki jih zadnji izvršijo v okviru preferencialnih dogovorov. Kot je Sodišče prve stopnje navedlo v zgoraj navedeni sodbi Hyper proti Komisiji, je Komisija lahko na podlagi svoje splošne dolžnosti skrbnosti zavezana k splošnemu opozorilu uvoznikov Skupnosti, le kadar obstajajo utemeljeni razlogi za dvom o pravilnosti več izvozov, ki so bili opravljeni v okviru preferencialnih dogovorov.

265 V obravnavani zadevi Komisija trdi, nasprotno od trditve tožeče stranke, da od leta 1993 ni imela takih utemeljenih razlogov za dvom in da je šele od leta 1998, potem ko je bila uvedena preiskava, razpolagala natančnejšimi podatki o nepravilnih ali ponarejenih potrdilih. Glede trditve, da jo je Evropski parlament opozoril, Komisija opozarja, da se tožeča stranka ne more sklicevati niti na eno *ad hoc* resolucijo, ki bi jo Evropski parlament objavil v Uradnem listu. Poleg tega Komisija trdi, da, prvič, cilj parlamentarnih vprašanj ni dajanje podatkov Komisiji, ampak nasprotno, da se jo po njih vpraša, in, drugič, da naj tožeča stranka ne bi niti trdila, da se je Evropski parlament opredelil o morebitnih ponaredbah potrdil o poreklu o uvozih jabolčnega soka iz Turčije.

266 Dalje, Komisija izpodbija vsakršno analogijo med dejstvi v obravnavani zadevi in tistimi v zgoraj navedeni sodbi De Haan. Po mnenju Komisije so v tej zadevi pristojni

nizozemski carinski organi, še preden so bile carinske transakcije, na katere se naloži uvozne dajatve, izvršene, že vedeli ali vsaj imeli utemeljen sum o goljufiji. Nasprotno naj bi se v obravnavani zadevi pojavili prvi sumi o nepristnosti ali neveljavnosti potrdil o poreklu šele po spornih uvozih. Uvozi tožeče stranke so se končali 20. novembra 1997, medtem ko so Komisija oziroma italijanski carinski organi prejeli prve podatke o nepravilnostih leta 1998.

²⁶⁷ Poleg tega Komisija navaja, da četudi naj bi bila zavezana v obravnavani zadevi pravočasno opozoriti uvoznike, to, da tega ni storila, ni povzročilo škode, na katero se sklicuje tožeča stranka – se pravi niso nastale uvozne dajatve – glede na to, da so se njeni uvozi že prenehali z dnem, ko bi Komisija lahko začela opozarjati tožečo stranko. Komisija meni, da argument tožeče stranke preraste v trditev, da bi Komisija morala na splošno sumiti Republiko Turčijo, da krši Sporazum o pridružitvi, kar pa ne more biti njena naloga.

²⁶⁸ Končno, Komisija zavrača analogijo s primerom glede uvozov sladkorja iz Srbije in Črne gore. Opozorilo Komisije uvoznikom je bilo v tej zadevi namreč dano izrecno zaradi pomanjkljivega upravnega sodelovanja z organi Srbije in Črne Gore. Tak naj ne bi bil primer v zvezi s turškimi organi, ki so, nasprotno, popolnoma sodelovali s Komisijo.

Presoja Sodišča prve stopnje

²⁶⁹ Treba je poudariti, da tožeča stranka očita Komisiji, da ni izpolnila obveznosti, da pravočasno opozori uvoznike, čeprav je bila obveščena o nepravilnostih glede izvozov proizvodov s poreklom iz Turčije.

- 270 V zvezi s tem je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso nobena določba prava Skupnosti ne zavezuje Komisije, da uvoznike opozori, kadar dvomi o veljavnosti carinskih transakcij, ki jih zadnji izvršijo v okviru preferencialnega dogovora (zgoraj navedeni sodbi De Haan, točka 36, in Hyper proti Komisiji, točka 126).
- 271 Res je, da je bilo v zgoraj navedeni sodbi Turške televizije (točka 268) ugotovljeno, da bi se lahko v nekaterih posebnih primerih taka obveznost, naložena Komisiji, sklepala iz njene splošne dolžnosti skrbnosti do gospodarskih subjektov. Komisija je namreč v zadevah, v katerih je bila izrečena ta sodba, vedela ali imela utemeljen sum, da so turški organi zagrešili hude neizpolnitve obveznosti v okviru izvajanja Sporazuma o pridružitvi (zlasti s tem, da niso prenesli zakonodaje o izravnalni dajatvi) in da so te neizpolnitve vplivale na veljavnost vseh izvozov televizij v Skupnost.
- 272 Vendar pa je treba opozoriti, da je tudi v zgoraj navedeni sodbi Hyper proti Komisiji jasno določeno, da je lahko Komisija na podlagi svoje dolžnosti skrbnosti zavezana k splošnemu opozorilu uvoznikov Skupnosti, le kadar obstajajo utemeljeni razlogi za dvom o pravilnosti več izvozov, ki so bili opravljeni v okviru preferencialnih dogovorov (zgoraj navedena sodba Hyper proti Komisiji, točka 128).
- 273 Tožeči stranki v obravnavani zadevi ni uspelo dokazati obstoja hudih neizpolnitev obveznosti turških organov, ki vplivajo na vse izvoze koncentratov sadnih sokov in ki so prispevale k povečanju pretoka ponarejenih potrdil. Zato, kot je razvidno iz točke 242 zgoraj, ni mogoča nikakršna analogija z zadevami, v katerih je bila izrečena zgoraj navedena sodba Turške televizije.

274 Poleg tega je treba poudariti, da v trenutku spornih uvozov Komisija glede uvozov koncentratov sadnih sokov iz Turčije ni mogla imeti utemeljenih razlogov za dvom. Iz izmenjane korespondence med Komisijo, italijanskimi organi in turškimi organi namreč izhaja, da se je Komisija lahko zavedela obstoja ponarejenih potrdil šele konec leta 1998, potem ko so italijanski carinski organi odkrili prvo ponarejeno potrdilo in ko je bila uvedena preiskava. Torej, kot pravilno ugotavlja Komisija, četudi bi bila Komisija zavezana opozoriti uvoznike, ko se pojavijo prvi dvomi o pravilnosti spornih potrdil, se škodi, ki jo je utrpela tožeča stranka, ne bi bilo mogoče izogniti, ker so bili zadnji sporni uvozi opravljeni 20. novembra 1997.

275 Glede trditve tožeče stranke, da je Komisija že leta 1993 ali 1994 nedvomno vedela za izvoz koncentratov sadnih sokov v Unijo z nepravilnimi potrdili o poreklu, je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni predložila nobenega zanesljivega dokaza, zato jo je treba zavrniti.

276 Enako velja za trditev, da je Evropski parlament opozoril Komisijo, na podlagi česar bi bila zavezana preiskati nepravilnosti glede potrdil o gibanju, ki jih je izdala Republika Turčija, ki se nanašajo na veliko proizvodov. Ker ni dokazov, je treba to trditev zavrniti.

277 Ravno tako je treba zavrniti trditev tožeče stranke, da bi Komisija iz poročila misije UCLAF v zadevah, v katerih je bila izrečena zgoraj navedena sodba Turške televizije, morala vedeti, da so bile med izvozom drugih proizvodov, kot so ti v obravnavani zadevi, storjene podobne kršitve pravil o poreklu. Prvič, tožeča stranka te trditve ne podpre z nobenim zanesljivim dokazom in, drugič, dejstva, ki jih je UCLAF preiskoval

med misijo, se niso nanašala na potrdila, ki so jih ponaredile tretje osebe, ampak na potrdila, ki so jih nepravilno izdali turški organi.

278 Glede trditve tožeče stranke, da naj bi iz vsebine dopisa UCLAF z dne 9. decembra 1998, ki je bil naslovljen na direkcijo Evropske skupnosti za koordinacijo v Ankari, izhajalo, da je od leta 1993 Komisija vedela za izvoz koncentrata jabolčnega soka v Unijo, opravljenega z nepravilnimi potrdili o poreklu, je treba ugotoviti, da ta dopis, ki ga je Komisija predložila po pisni zahtevi Sodišča prve stopnje, ne vsebuje takega podatka. V tem dopisu Komisija namreč zahteva preverjanje vseh izvozov koncentrata sadnih sokov v obdobju med 1993 in 1998, ne da bi se opredelila, kdaj je izvedela za nepravilnosti.

279 Končno, pripomniti je treba, da je analogija z opozorilom uvoznikov, ki ga je dala Komisija pri uvozih sladkorja iz Srbije in Črne gore, neupoštevna. To opozorilo je bilo izdano na podlagi, prvič, utemeljenih dvomov o množičnih goljufijah in, drugič, pomanjkljivega upravnega sodelovanja s pristojnimi organi. Vendar v tej zadevi tožeči stranki ni uspelo prikazati podobnih dejstev.

280 Iz navedenega sledi, da je Komisija izpolnila svoje obveznosti s tem, da tožeče stranke pred izvedbo spornih uvozov ni opozorila o dvomih, ki bi jih lahko imela o pravilnosti spornih potrdil.

281 Iz tega sledi, da ta očitek ni utemeljen, zato ga je treba zavriniti.

d) Napačna presoja dejstev med preiskavami, opravljenimi v Turčiji

Trditve strank

282 Tožeča stranka trdi, da iz odgovora na tožbo izhaja, da Komisija bodisi ni pravilno preiskala dejstev med misijo, ki je bila opravljena decembra 1998, bodisi ni mogla opraviti pravilne preiskave zaradi pomanjkanja sodelovanja turških organov, bodisi je zavrnila razkritje izsledkov take preiskave. Po mnenju tožeče stranke so določbe o medsebojni pomoči, zlasti členi 3, 6, 7 in 8 Sklepa št. 1/95, Komisiji zadostna pravna podlaga za izvedbo preiskave, ki ji dopušča pravilno ugotovitev dejstev. Komisija bi tako lahko ugotovila, ali so sporna potrdila izdali turški organi, ali so bili vpisani v carinskem uradu Mersin in ali so imeli žige zadnjega ter ali je bila uvedena kazenska preiskava zoper možne ponarejevalce. Komisija je s tem, da tega ni storila, zagrešila hudo neizpolnitev obveznosti.

283 Komisija navaja, nasprotno od tega, kar trdi tožeča stranka, da je pravilno preiskala in presodila vsa upoštevna dejstva. Tožeča stranka se na splošno ne zaveda, da Republika Turčija ni članica Unije in da zaradi tega Komisija v Turčiji ne razpolaga z nobenimi drugimi pooblastili, kot so tista, ki ji jih je ta država izrecno podelila.

Presoja Sodišča prve stopnje

284 Glede domnevnih neizpolnitev obveznosti Komisije, ki izhajajo iz dejstva, da UCLAF v Turčiji ni opravil pravilne preiskave, je dovolj ugotoviti, da tožeča stranka svoje trditve ne more podpreti z dokazi. Poleg tega je treba poudariti, da nobena veljavna določba, ki se uporablja v obravnavani zadevi, ne zavezuje UCLAF, da sprejme

metode preiskave, ki jih priporoča tožeča stranka. Končno, četudi se prizna, da UCLAF ni opravil izčrpne preiskave med misijami, izvedenimi v Turčiji, je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni mogla dokazati nujnosti take preiskave s tem, da bi predlagala dokaze, na podlagi katerih bi bilo mogoče dvomiti o tem, ali je preverjanje pravilnosti spornih potrdil, ki so ga opravili turški organi, veljavno.

285 Zato očitki tožeče stranke Komisiji o domnevnih neizpolnitvah obveznosti niso utemeljeni in jih je treba zavrnilo.

4. Neobstoj malomarnosti tožeče stranke in presoja tveganja

a) Trditve strank

286 Prvič, glede neobstoja malomarnosti tožeča stranka trdi, da je Komisija v izpodbijani odločbi (točke od 53 do 56) pravilno ugotovila, da je tožeča stranka glede potrdil A.TR.1, za katera je bilo presojeno, da so nepravilna, ravnala v dobri veri in je dokazala potrebno skrbno ravnanje. Enake ugotovitve veljajo glede spornih potrdil, ker naj ne bi obstajala nikakršna očitna razlika med njimi in potrdili, za katera se je presodilo, da so nepravilna. Poleg tega naj Komisija pravilno ne bi nikakor očitala tožeči stranki v izpodbijani odločbi, da tudi glede spornih potrdil ni ravnala previdno in skrbno.

287 Nato, tožeča stranka zanika, da je bila njena malomarnost dokazana s tem, da se ni prepričala, da so sporna potrdila, uporabljena v njenem trgovskem poslovanju,

pristna in veljavna. V zvezi s tem tožeča stranka poudarja, da ni razpolagala z nika-kršnim dokazom, na podlagi katerega bi se bala možnih ponarejenih potrdil ali bi predvidevala, da so turški organi izdajali potrdila A.TR.1 za blago, ki ni po poreklu iz Turčije. Šele po sestankih, ki so jih njeni zastopniki imeli v Turčiji, po izmenjani korespondenci med Komisijo in italijanskimi organi s turškimi organi in po delnem pristopu do spisa naj bi tožeča stranka ugotovila, da so turški organi resno in dlje časa kršili pravila o potrdilih o poreklu.

288 Poleg tega tožeča stranka trdi, da so bili izvozi, ki so bili opravljene s turško družbo Akman, običajno trgovanje. V skladu s sodno prakso je Komisiji naloženo, da dokaže malomarnost uvoznikov, kadar izhajajo uvozi iz običajne trgovinske prakse (zgoraj navedeni sodbi Eyckeler & Malt proti Komisiji, točka 159, in Turške televizije, točka 297).

289 Končno, tožeča stranka v svoji repliki izpodbija trditev Komisije, da bi ta morala ponovno presojeti o vprašanju glede možnega neobstoja malomarnosti tožeče stranke, če bi Sodišče prve stopnje menilo, da za tožečo stranko obstaja poseben primer. Ker se Komisija v odgovoru na tožbo ni opredelila o subjektivnih pogojih uporabe člena 239 CZS, ji je ta argument po mnenju tožeče stranke od sedaj prepo-vedan, ne samo v okviru tega postopka, ampak tudi če bi se razsodilo, da je ta tožba utemeljena. Če bi Komisija v dupliki ugotovila, da obstaja malomarnost, tožeča stranka meni, da bi bilo bodisi treba tako ugotovitev zavrniti zaradi zamujenega roka bodisi bi bilo treba tožeči stranki dati možnost, da predstavi dodatna stališča. Katera koli drugačna rešitev bi pomenila za Komisijo nepravilno prednost.

290 Drugič, tožeča stranka glede presoje tveganj poudarja, da iz predstavljenih okoli-ščin izhaja, da so tako Komisija kot tudi turški organi zagrešili hude neizpolnitve

obveznosti, s čimer so prispevali k temu, da so bila domnevno lažna potrdila, ki so bila v resnici nepravilna, overovljena in izdana. S temi neizpolnitvami obveznosti je nastal položaj, v katerem ni bilo več običajnega tveganja, ki ga mora nositi vsak uvoznik, ampak je, nasprotno, utemeljil obstoj posebnega primera v smislu člena 239 CZS za tožečo stranko.

²⁹¹ Poleg tega mora Komisija pri izvajanju svojih nalog v okviru člena 239 CZS upoštevati ne samo interes Skupnosti, da se zagotovi spoštovanje carinskih določb, ampak tudi interes dobrovernega uvoznika, da ne utrpí škode, ki presega običajno trgovsko tveganje (zgoraj navedeni sodbi Eyckeler & Malt proti Komisiji, točka 133, in Hyper proti Komisiji, točka 95).

²⁹² Najprej, Komisija navaja, da se del izpodbijane odločbe o spornih potrdilih, za katera se je presodilo, da so ponarejena, nikakor ne nanaša na vprašanje skrbnega ravnanja ali malomarnosti tožeče stranke. To vprašanje je po mnenju Komisije postalo nepomembno, ko je bilo ugotovljeno, da ne obstaja poseben primer v smislu člena 239 CZS v povezavi s členom 905 Uredbe za izvajanje CZS. Vendar pa Komisija poudarja, da če bi Sodišče prve stopnje v obravnavani zadevi ugotovilo obstoj posebnega primera, bi morala Komisija za uporabo člena 239 CZS presoditi preostale dejanske pogoje, saj deli izpodbijane odločbe o skrbnem ravnanju in dobri veri tožeče stranke v zvezi s potrdili, za katera se je menilo, da so nepravilna, niso nujno prenosljivi.

²⁹³ Dalje, Komisija trdi, da naj bi trditve tožeče stranke o resnih kršitvah turških organov, če so resnične, preprosto kazale na kršitev dolžnosti skrbnosti, ki jo ima tožeča stranka, ali njeno malomarnost, pri čemer se izključi kakršno koli povračilo na podlagi člena 239 CZS. Če je tožeča stranka sumila, da so turški organi resno kršili pravila o potrdilih o poreklu, bi namreč ona morala zagotoviti pristnost potrdil, ki

jih je uporabljala pri trgovskem poslovanju. Šele od aprila 1999, torej skoraj dve leti po spornih uvozi, je tožeča stranka začela zbirati podatke o načinu, kako Republika Turčija uporablja preferencialne dogovore.

²⁹⁴ Končno, Komisija glede preizkusa tveganja poudarja, da iz njene predstavitve izhaja, da je tožeča stranka predložila ponarejena potrdila o poreklu, pri nastanku katerih turški organi niso sodelovali. V skladu s členom 904(c) Uredbe za izvajanje CZS ta primer ne pomeni posebnega primera v smislu člena 239 CZS, ampak udejanjanje običajnega trgovskega tveganja zoper katerega bi se morala tožeča stranka zavarovati. Zato Komisija meni, da iz tega ne izhaja nedopustna diskriminacija tožeče stranke glede na preostale uvoznike.

b) Presoja Sodišča prve stopnje

²⁹⁵ Poudariti je treba, da je Komisija zavrnila zahtevek za odpust uvoznih dajatev z obrazložitvijo, da: „okoliščine, ki so omenjene [...], po [njenem] mnenju niso take, da bi nastal poseben primer v smislu člena 239 Uredbe št. 2913/92 za del zahtevka, ki se nanaša na lažna potrdila“ (točka 39 izpodbijane odločbe). Zaradi ugotovitve neobstoja posebnega primera, kot to Komisija v svojih predlogih pravilno navaja, se Komisija v delu izpodbijane odločbe, ki se nanaša na ponarejena potrdila (točke od 18 do 41), ni opredelila glede skrbnega ravnanja ali malomarnosti tožeče stranke.

²⁹⁶ Iz tega sledi, da je del drugega tožbenega razloga, ki se nanaša na neobstoje malomarnosti tožeče stranke, neupoštevten in ga je torej treba zavrniti (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Bonn Fleisch Ex- und Import proti Komisiji, točka 69).

297 Glede na navedeno je treba drugi tožbeni razlog v celoti zavriniti.

C — Tretji tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo člena 220(2)(b) CZS

1. Trditve strank

298 Tožeča stranka najprej opominja, da je Komisija v izpodbijani odločbi (točka 18 in naslednje) v glavnem preizkusila, ali se uporablja člen 220(1)(b) CZS, pri čemer je ugotovila, da ne obstaja neizpolnitev obveznosti turških organov, in zato zavrnila uporabo člena 220(1)(b) CZS. Po mnenju tožeče stranke so trditve Komisije nepravilne, saj je turška carinska uprava zanesljivo vedela, da je bilo 32 spornih potrdil, ki so jih izdali in vpisali njeni organi, nepravilnih.

299 Poleg tega tožeča stranka navaja, da sestanki njenih zastopnikov in preiskave UCLAF v Turčiji dokazujejo, da so turški organi vsaj vedeli ali bi morali vedeti za obstoj spornih potrdil, pa četudi se izkaže, da jih niso zavestno overovali. Ker tožeča stranka meni, da ni najmanjšega dvoma o tem, da je ravnala v dobri veri, iz tega sledi, da bi se ji morale povrniti izterjane uvozne dajatve.

- 300 Komisija uvodoma trdi, da glede potrdil, za katera se je presodilo, da so ponarejena, iz izpodbijane odločbe izhaja, da pogoji za uporabo člena 220(2)(b) CZS v obravnavani zadevi niso bili izpolnjeni, saj ni bila ugotovljena nobena napaka turških organov, ker niso ti ne izdali ne podpisali spornih potrdil, ampak so jih ponaredile tretje osebe (točke od 18 do 28 izpodbijane odločbe).
- 301 Komisija na podlagi ustaljene sodne prakse med drugim navaja, da dejstvo, da naj bi italijanski carinski organi na začetku sprejemali ponarejena potrdila o poreklu, samo po sebi ni napaka v smislu člena 220(2)(b) CZS.
- 302 Na koncu Komisija pravi, da ker tožeča stranka navaja samo trditve, ki so bile že zavrnjene v okviru tožbenega razloga o uporabi člena 239 CZS, si dopušča napotitev na ta predhodna stališča. Komisija sklene, da pogoji za uporabo člena 220(2)(b) CZS v obravnavani zadevi niso izpolnjeni, ker so se sporne uvozne dajatve lahko naknadno vknjižile. Zato naj bi bila tožba v zvezi s tem neutemeljena.

2. Presoja Sodišča prve stopnje

- 303 Da pristojni organi ne bi mogli opraviti naknadne vknjižbe uvoznih dajatev, morajo biti v skladu s členom 220(2)(b) CZS izpolnjeni trije kumulativni pogoji. Prvič, dajatve niso bile plačane zaradi napake samih pristojnih organov, drugič, napaka, ki so jo ti storili, mora biti taka, da je dolžnik v dobri veri ni mogel odkriti in, tretjič, da je ta upošteval vse določbe o carinski deklaraciji, določene v veljavni zakonodaji (glej po Hiji analog sodbe Sodišča z dne 12. julija 1989 v zadevi Binder, 161/88, Recueil, str. 2415, točki 15 in 16; z dne 27. junija 1991 v zadevi Mecanarte, C-348/89, Recueil,

str. I-3277, točka 12; z dne 4. maja 1993 v zadevi Weis, C-292/91, Recueil, str. I-2219, točka 14; zgoraj navedeno sodbo Faroe Seafood in drugi, točka 83; sklepa Sodišča z dne 9. decembra 1999 v zadevi CPL Imperial 2 in Unifrigo proti Komisiji, C-299/98 P, Recueil, str. I-8683, točka 22, in z dne 11. oktobra 2001 v zadevi William Hinton & Sons, C-30/00, Recueil, str. I-7511, točke 68, 69, 71 in 72; sodbo Sodišča prve stopnje z dne 5. junija 1996 v zadevi Günzler Aluminium proti Komisiji, T-75/95, Recueil, str. II-497, točka 42).

304 Treba je tudi poudariti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso cilj člena 220(2)(b) CZS zaščititi legitimno pričakovanje zavezanca glede utemeljenosti vseh dejavnikov, ki se upoštevajo pri odločitvi, ali se carine lahko naknadno vknjižijo. Vendar pa ta določba ščiti legitimno pričakovanje zavezanca le, če so pristojni organi sami ustvarili podlago za pričakovanje zavezanca. Tako le napake, ki se lahko očita pri ravnanju pristojnih organov in ki jih zavezanec razumno ni mogel odkriti, ustvarijo pravico, da ne pride do naknadne izterjave carine (zgoraj navedena sodba Mecanarte, točki 19 in 23).

305 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da je Komisija v spornem delu izpodbijane odločbe ugotovila, da pogoji za uporabo člena 220(2)(b) CZS niso izpolnjeni z obrazilovitvijo, da ni bila odkrita nobena napaka v aktivnem ravnanju pristojnih organov (točke od 25 do 27).

306 Iz navedenega izhaja, da tožeča stranka ni mogla dokazati, da je aktivno ravnanje pristojnih organov prispevalo k izdaji ali sprejetju spornih potrdil, ki so se izkazala za lažna.

307 Zato je treba ta pritožbeni razlog zavrnil kot neutemeljen.

308 Glede na navedeno je treba tožbo v celoti zavrniti.

Ukrepi procesnega vodstva in zahtevani pripravljalni ukrepi

309 Tožeča stranka predlaga Sodišču prve stopnje, naj na podlagi členov 64(4) in 65 Poslovnika odredi različne pripravljalne ukrepe.

A — Predložitev dokumentov iz upravnega spisa

1. Trditve strank

310 Tožeča stranka predlaga Sodišču prve stopnje, naj pozove Komisijo k predložitvi vseh dokumentov, ki jih po njenem mnenju ni mogla pregledati v okviru dostopa do upravnega spisa (glej zgoraj točko 72 in naslednje).

311 Tožeča stranka predlaga, naj se predložijo predvsem poročila z misije UCLAF, da bi se dokazalo pomanjkanje sodelovanja turških organov, njihovo neizpolnjevanje obveznosti pri izvajanju Sporazuma o pridružitvi in nezadostnost preiskav, ki jih je vodila Komisija. Zlasti želi pridobiti poročilo UCLAF z dne 23. decembra 1998 ali z drugega datuma o naravi, vsebini in izsledkih opravljenih preiskav v Turčiji, še posebej v carinskem uradu Mersin.

- 312 Komisija v bistvu trdi, da je tožeča stranka lahko pregledala vse upoštevne dokumente in da zato te zahteve nimajo učinka.

2. Presoja Sodišča prve stopnje

- 313 Iz točke 99 zgoraj izhaja najprej, da je imela pred sprejetjem izpodbijane odločbe tožeča stranka dostop do poročil z misije UCLAF z dne 9. in 23. decembra 1998. Poleg tega je treba poudariti, da je Komisija na podlagi pisnega vprašanja Sodišča prve stopnje ta poročila predložila. V teh okoliščinah je ta zahteva brezpredmetna in jo je treba zavrniti.

B — Drugi pripravljalni ukrepi

1. Trditve strank

- 314 Prvič, da bi se dokazala obveznost posredovanja vzorcev žigov in podpisov, ki jih je uporabljala turška carinska uprava, zlasti odtise in podpise carinskega urada Mersin, in dejstvo, da so turški organi te vzorce uradno poslali Komisiji in jih naknadno posredovali organom držav članic, tožeča stranka predlaga Sodišču prve stopnje, naj odredi Komisiji in italijanski carinski upravi, da priložijo te vzorce k spisu ter dokumente, ki dokazujejo, da so bile kopije odobrenih žigov in podpisov poslane pristojnim službam držav članic.

- 315 Drugič, da bi se dokazalo, da 32 spornih potrdil A.TR.1 ni lažnih, tožeča stranka predlaga Sodišču prve stopnje, naj odredi strokovnjaku, kot je služba nemške carinska policije v Kölnu, naj preveri pristnost izvornikov s primerjanjem z ustreznimi izvornimi odtisi žigov in podpisov.
- 316 Tožeča stranka zato predlaga Sodišču prve stopnje, naj odredi Komisiji, naj zahteva ali pozove neposredno carinske organe Ravene, da imenovanemu strokovnjaku predložijo izvornike 103 potrdil A.TR.1, ki so bila omenjena v dopisu italijanske uprave, priloženemu k tožbi. Zastopnik tožeče stranke naj bi *ad litem* tudi imel možnost pregledati ta potrdila.
- 317 Sodišče prve stopnje naj bi tudi zahtevalo od turške vlade, po možnosti s posredovanjem Komisije, naj pošlje kopije izvornikov spornih potrdil, ki jih poseduje, da bi se primerjale z izvorniki potrdil v okviru dogovorjenega sistema upravne pomoči.
- 318 Tretjič, da bi se dokazalo, da so sporna potrdila pristni dokumenti in jih je registriral carinski urad v Mersinu, tožeča stranka predlaga Sodišču prve stopnje, naj pozove turško generalno carinsko upravo, da imenuje uradnika, ki bi na obravnavo prinesel vzorce žigov in podpisov, ki jih je v spornem obdobju uporabljal carinski urad Mersin, skupaj z evidencami, in bi predložil podatke glede nepristnosti ali nepravilnosti spornih potrdil.
- 319 Tožeča stranka se v tem pogledu sklicuje na dogovorjeno medsebojno pomoč med pogodbenicami Sporazuma o pridružitvi. Zlasti poudarja, da si organi Skupnosti in turški organi v skladu s členom 29 Sklepa št. 1/95, v povezavi z njegovo prilogo 7, in členom 15 Sklepa št. 1/96 pri preverjanju pristnosti in pravilnosti potrdil A.TR.1

medsebojno pomagajo. V členu 12 priloge 7 k Sklepu št. 1/95 je med drugim določeno, da se uradniki zaprosenega organa kot strokovnjaki ali priče odzovejo na vabila pristojnih organov druge pogodbenice in jim predložijo dokumente ali overjene kopije, ki so lahko potrebne za postopek.

320 Komisija meni, da je treba zahtevke tožeče stranke glede predložitve spornih potrdil in glede tega, da jih strokovnjak preveri, zavrnuti, ker so za ugotovitev pristnosti pristojni samo turški organi.

321 Ravno tako bi bilo treba glede zahtevka, naj priča turški uradnik, presoditi, da je nedopusten, saj je po mnenju Komisije turška carinska uprava že večkrat potrdila svoje izjave o spornih potrdilih.

322 Glede zahtevka, naj se pošljejo dokumenti iz evidenc carinskega urada Mersin, Komisija navaja, da je ravno tako nedopusten, ker ni pomemben, saj je Komisija navedla, da je mogoče, da je obstajalo 32 pristnih potrdil in da so se uporabljala kot vzorec ponarejevalcem pri izdelavi spornih potrdil.

2. Presoja Sodišča prve stopnje

323 Glede zahtevanih pripravljanih ukrepov iz ustaljene sodne prakse izhaja, da Sodišče prve stopnje presodi koristnost pripravljanih ukrepov za rešitev spora (sodba Sodišča prve stopnje z dne 16. maja 2001 v zadevi Toditec proti Komisiji, T-68/99, Recueil, str. II-1443, točka 40).

324 V obravnavani zadevi je treba poudariti, kot je tudi opazila Komisija, da so turški organi jasno navedli, da so bila sporna potrdila ponarejena. Ob upoštevanju spisa in tožbenih razlogov, na katere se sklicuje tožeča stranka, se zato zdi, da ukrepi za dokaz pristnosti dokumentov niso niti upoštevni niti potrebni, da bi se odločilo o tem sporu. Torej jih ni treba izvesti. Predloge tožeče stranke glede predložitve spornih potrdil in glede tega, da jih preveri strokovnjak, je zato treba zavrnilo.

C — Dokazni predlogi

1. Trditve strank

325 Da bi dokazala različna navedena dejstva, je tožeča stranka predložila pričanje Thomasa Nothelferja, zaposlenega v družbi Steinhauser, ki je bil odgovoren v zadevnem obdobju, med drugim za nakup koncentratov sadnih sokov iz Turčije, in je imel več sestankov s turškimi organi v Turčiji med obiskom Turčije v prvih petnajstih dneh aprila 1999. Predlaga tudi izjave profesorja Gerda Merka, ki je spremljal T. Nothelferja na potovanju v Turčiji.

326 Najprej, da bi se dokazala pristnost spornih potrdil, je tožeča stranka predložila pričanje T. Nothelferja, v skladu s katerim so pristojni cariniki v Mersinu priznali, da so uporabljeni žigi komaj berljivi in da jim generalni turški carinski organi kljub njihovim zahtevam niso priskrbeli novih že več kot eno leto.

- 327 Dalje, da bi se dokazala registracija spornih potrdil, ki jo je opravil carinski urad Mersin, je tožeča stranka predložila pričanje T. Nothelferja, ki bi potrdil, da je te evidence videl. T. Nothelfer bi lahko tudi pričal o tem, da je med sestankom s pristojnim carinikom v Mersinu zahteval, naj se mu priskrbi kopija strani iz evidence, na katerih so omenjene številke domnevno lažnih 32 potrdil A.TR.1, a mu carinik, potem ko je na to že pristal, ni izročil nobene kopije.
- 328 Poleg tega, da bi se dokazala pristnost spornih potrdil, je tožeča stranka predložila pričanji T. Nothelferja in G. Merka, v skladu s katerima je na sestanku z generalno carinsko upravo v Ankari aprila 1999 T. Nothelfer trdil, da je po njegovih informacijah vsa potrdila (nepravilna ali lažna) overovila in registrirala carinska uprava. Predstavniki glavnega carinskega organa v Ankari mu je odgovoril, da je bila uvedena kazenska preiskava za preverjanje dokumentov.
- 329 Poleg tega, da bi se dokazalo, da turški organi niso razumeli vsebine in pomembnosti pravil, ki se nanašajo na preferencialne dogovore in poreklo blaga, je tožeča stranka predložila pričanji T. Nothelferja in G. Merka o njunem sestanku z G. Dogranom iz pisarne za ekonomske zadeve v uradu turškega predsednika vlade. To pričanje dokazuje tudi, da je UCLAF šele pozno obvestil turške organe o pomembnosti preferencialnih pravil in obveznosti njihovega spoštovanja.
- 330 Nazadnje, da bi se dokazalo, da je Komisija kršila obveznost pravočasno opozoriti uvoznike, je tožeča stranka predložila kot dokaz „informacije Evropske Komisije in [eno] informacijo Evropskega parlamenta“, ki naj bi bile povezane z nepravilnostmi v zvezi s potrdili o poreklu iz Turčije za različne proizvode.

- 331 Komisija meni, da dokazni predlogi glede evidenc carinskega urada Mersin niso pomembni. Prvič, v upoštevni delih besedila Sporazuma o pridružitvi ni določeno vodenje takih evidenc. Drugič, Komisija trdi, da so turški carinski organi lahko izdali 32 potrdil A.TR.1 za druge dobave, kot so sporne dobave v zadevi.
- 332 Glede razgovorov zastopnikov tožeče stranke s turškimi organi Komisija meni, da ti povečujejo verodostojnost ugotovitev, ki so jih posredovali, in torej niso upoštevni. Poleg tega Komisija meni, da izjava T. Nothelferja, da določeni sodelavci prvega ministra ne poznajo zakonodaje o poreklu in preferencialnih tarifah, ni pomembna, saj je pomembno, da ta pravila poznajo carinski uradi.

2. Presoja Sodišča prve stopnje

- 333 Glede dokaznih predlogov tožeče stranke je dovolj poudariti, da so glede na zgoraj navedeno (glej zgoraj zlasti točko 150 in naslednje, točko 161 in naslednje ter točki 216 in 276) vsi neupoštevni. Torej jim ni treba ugoditi.

Stroški

- 334 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi tožene stranke naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (peti senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrne.**
- 2. Tožeci stranki se naloži plačilo stroškov.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Jürimäe

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 6. februarja 2007.

Sodni tajnik

Predsednik

E. Coulon

M. Vilaras

Stvarno kazalo

Pravni okvir	II - 294
A — Zakonodaja glede preferencialnih dogovorov	II - 294
1. Veljavna zakonodaja v prehodni fazi	II - 296
2. Veljavna zakonodaja v zaključni fazi	II - 299
B — Carinska zakonodaja	II - 301
1. Zakonodaja o odpustu carin	II - 301
2. Zakonodaja glede pravil o poreklu	II - 304
C — Zakonodaja glede zaupnosti nekaterih dokumentov	II - 306
Dejansko stanje	II - 309
A — Sporni uvozi	II - 309
B — Kazenski in upravni postopek pred italijanskimi organi in organi Skupnosti ...	II - 312
C — Potrdilo D 437214	II - 314
Postopek in predlogi strank	II - 315
Pravo	II - 316
A — Prvi tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe	II - 317
1. Trditve strank	II - 317
2. Presoja Sodišča prve stopnje	II - 321
B — Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 239 CZS	II - 326
1. Potrdilo o gibanju blaga A.TR.1 D 437214	II - 326
a) Trditve strank	II - 326
b) Presoja Sodišča prve stopnje	II - 331

2. Neizpolnitve obveznosti, očitane turškim organom	II - 335
a) Vzorci žigov in podpisi	II - 335
Trditve strank	II - 335
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 339
— Uvodne ugotovitve	II - 339
— Temelj	II - 339
b) Turški organi in registracija potrdil	II - 340
Trditve strank	II - 340
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 343
c) Pomoč turških carinskih organov	II - 344
Trditve strank	II - 344
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 344
d) Kršitev pravil o upravni pomoči	II - 345
Trditve strank	II - 345
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 352
e) Dodatni indici	II - 357
Trditve tožeče stranke	II - 357
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 360
3. Neizpolnitve obveznosti, očitane Komisiji Evropskih skupnosti	II - 361
a) Neobstoj redne kontrole preferencialnih dogovorov	II - 362
Trditve strank	II - 362
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 366
b) Neposredovanje vzorcev žigov in podpisov	II - 369
Trditve strank	II - 369
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 370
	II - 397

c) Kršitev obveznosti pravočasno opozoriti uvoznike	II - 373
Trditve strank	II - 373
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 376
d) Napačna presoja dejstev med preiskavami, opravljenimi v Turčiji	II - 380
Trditve strank	II - 380
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 380
4. Neobstoj malomarnosti tožeče stranke in presoja tveganja	II - 381
a) Trditve strank	II - 381
b) Presoja Sodišča prve stopnje	II - 384
C — Tretji tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo člena 220(2)(b) CZS	II - 385
1. Trditve strank	II - 385
2. Presoja Sodišča prve stopnje	II - 386
Ukrepi procesnega vodstva in zahtevani pripravljalni ukrepi	II - 388
A — Predložitev dokumentov iz upravnega spisa	II - 388
1. Trditve strank	II - 388
2. Presoja Sodišča prve stopnje	II - 389
B — Drugi pripravljalni ukrepi	II - 389
1. Trditve strank	II - 389
2. Presoja Sodišča prve stopnje	II - 391
C — Dokazni predlogi	II - 392
1. Trditve strank	II - 392
2. Presoja Sodišča prve stopnje	II - 394
Stroški	II - 394